

Dr. Patrick Ho fremsætter MERCİ genopbygningsplan for Mellemøsten og Nordafrika

11. juli, 2017 – Dr. Patrick Ho, viceformand og generalsekretær for Kinas Energifond Komite (CEFC), har fremsat en betagende mulighed for at vende krigens, fattigdommens, sultens og sygdommens æra, der i århundreder har forbandet Mellemøsten og Nordafrika (MENA). Forslaget, der bærer navnet MERCİ (Middle East Reconstruction Initiative), blev præsenteret på to internationale konferencer i sidste uge. Den 6. juli præsenterede han forslaget for Landbrugskonferencen for Bæredygtig Udvikling i FN. Denne begivenhed blev sponsoreret af CEFC, en FN-NGO, som han er leder for, sammen med Shenzhen Dasheng Landbrugsgruppe-konglomeratet, og FN-ministeriet for Økonomiske og Sociale Anliggender (DESA).

Dagen efter talte han på Schiller Instituttets konference, Mad for Fred og Tænkning – Kinesisk-amerikansk Landbrugssamarbejde, som hans Kinas Energifond Komite, og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, medsponsorerede.

Ho erklærede: »Mena-området, et afgørende omdrejningspunkt, der forbinder Bælte & Vej Initiativets østlige og vestlige økonomiske kredse, er en vigtig forbindelse i Kinas Bælte & Vej Initiativ (BVI). Mange lande i dette område i særdeleshed er, eller plejede at være, før den kolonialistiske konkurrence om olie og andre resurser, betydelige landbrugslande, såsom Israel, Irak og Egypten.«

Han forklarede, at Syrien plejede at producere 4 mio. tons hvede årligt: 1,5 mio. tons til eksport og 2,5 mio. tons til eget forbrug. Efter års terrorisme og andre militære angreb, producerer de nu kun 450.000 tons, og landets befolkning

flygter ud af landet i milliontal. Nogle lande, sagde han, anser den militære overvindelse af terrorisme for at være en løsning, men han påpeger, at, i takt med, at krigen mod terror er vokset fra den første periode, 2001 til 2004, og til den senere periode, 2012 til 2015, er antallet af mennesker, der er blevet dræbt globalt i terrorangreb, steget seks gange. Det bedste håb, fremførte han, involverer »at ændre de underliggende socioøkonomiske vilkår«.

»Formålet med MERCI«, sagde han, »er at identificere måder, hvorpå genopbygningen af Mellemøsten kan integreres i rammerne for BVI, at drøfte den rolle, som det internationale samfund, multilaterale udviklingsbanker og den private sektor spiller i genopbygningsindsatsen, og gøre opmærksom på behovet for at nå til politiske og økonomiske løsninger til områdets udfordringer. Landbrugssektoren er det mest relevante udgangspunkt for at fremme dette initiativ.«

Foto: Dr. Patrick Ho.

Vi har brug for et nationalt infrastrukturprogram, NU!

LaRouche PAC Internationale Webcast,

14. juli, 2017

Det er den 14. juli, 2017; og, som de ville sige i Frankrig, »Bonne Fête Nationale!«. Vi ved, at præsident Trump netop er kommet tilbage fra at deltage i fejringen af Bastille-dagen i Paris, Frankrig, hvor han havde et succesrigt møde med

præsident Macron, iflg. rapporter. De fejrede mere end 200 års fransk-amerikansk partnerskab, der går helt tilbage til vores alliance for at besejre briterne i den Amerikanske Revolution.

Men, der er gået nøjagtig én uge siden det historiske møde mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland.

(Her følger det engelske udskrift af webcastet.)

WE NEED A NATIONAL INFRASTRUCTURE PROGRAM NOW!

LaRouche PAC International Webcast

MATTHEW OGDEN: Good evening; it's July 14, 2017. My name is Matthew Ogden, and you're joining us here for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio by Paul Gallagher, {EIR} Economics Editor.

It's July 14, 2017; and as they would say in France, "Bonne Fête Nationale!" We know that President Trump has just returned

from attending the Bastille Day celebrations in Paris, France, where he had a successful visit with President Macron according

to reports. They celebrated over 200 years of French-American partnership going all the way back to our alliance to defeat the

British in the American Revolution.

But it's been exactly one week since the historic meeting between President Trump and President Putin of Russia, on the sidelines of the G-20 in Hamburg, Germany. We have a picture [Fig. 1] here I can put on the screen of President Putin's and President Trump's meeting, as you can see here. As was correctly

cited by Stephen Cohen in an article in *The Nation* yesterday, this was a very successful summit. The achievements included:

1)
formalizing a new direct partnership between the United States

and Russian Presidents – personal relationship; 2. negotiating a very successful ceasefire in southern Syria, which continues to hold to this day. This is part of a more general policy of coordinating anti-terrorism campaigns; 3. – according to reports – creating a bilateral US-Russia channel to try to resolve the ongoing civil war in Ukraine. But, over the past week, we’ve also seen an escalation to a real fever pitch of the so-called “Russia-gate” campaign. We’ve seen this very rapid escalation of attacks against the Trump Presidency. But as Paul Gallagher pointed out correctly in a lead that was published yesterday on the LaRouche PAC website, this latest series of frenzied outbursts against President Trump over the so-called “Russia-gate” is not due to some sort of 20-minute meeting that one of Trump’s children had with a Russian lawyer at Trump Tower during the campaign. But rather, it’s over the fact that President Trump himself had a very successful 2.5-hour meeting with President Putin of Russia last week. This is a meeting that Trump’s opponents never intended to allow to occur, let alone turn out as positively and successfully as it did. This has been, emphatically, the issue all along in this so-called “Russia-gate” collusion scandal; going all the way back to before Trump’s inauguration. I’d like to put on the screen here a tweet [Fig. 2] that President Trump tweeted out on January 7th of this year, where he correctly identifies exactly what the issue here is. This is two weeks before the inauguration. He says, “Having a good

relationship with Russia is a good thing, not a bad thing. Only 'stupid' people or fools would think that it is bad. We have enough problems around the world without yet another one. When I am President, Russia will respect us far more than they do now, and both countries will perhaps work together to solve some of the many great and pressing problems and issues of the world." So, indeed, that's what Trump has been able to succeed in accomplishing; and he's stuck to this, despite the environment of Russophobia which far rivals anything that we've seen at least since the Cold War, maybe going all the way back to the infamous McCarthyism of the 1950s. You've reached a point now where even Senator Tim Kaine, the former running mate of Hillary Clinton during the campaign, has openly accused the sitting President of the United States of treason over the fact that Trump's son allegedly met with a foreign national to receive so-called damaging information against his opponent Hillary Clinton in the Presidential campaign. While at the same time, Hillary Clinton herself had actively solicited damaging, salacious misinformation against her opponent Donald Trump from a known former agent of British Intelligence, Christopher Steele. So, that's quite the double standard, if you ask me. But to make the point, in the face of this entire apparatus, President Trump's policy of cooperating with Putin and establishing a good relationship with President Xi of China is, indeed, a courageous one. But as Paul Gallagher made the

point

in this same lead which I cited earlier, which he titled "Trump's

Policy of Peace with Putin and Xi Is Courageous; But His Policy

of Peace with Wall Street is not". Very correctly, Paul, you said "What is not courageous is this President's inability to take any steps against Wall Street towards carrying out the economic recovery policies on which he ran his campaign. Rather,

Wall Street, led by the likes of Treasury Secretary Steve Mnuchin, is running all over him. President Trump is fighting the British imperial policy and it is British Intelligence which

launched 'Russia-gate' against him a year ago, and has driven the

Congressional leadership into McCarthyite madness. But neither

he, nor either party in Congress, is fighting Wall Street; that

is up to the rest of us, and it cannot be delayed or the next looming crash will wipe us out entirely."

So, Paul, that's what you said in the lead of the LaRouche PAC website yesterday, very correctly; and I think we'll get into

that. But this was echoed by Helga Zepp-LaRouche during discussions we had with her just a little bit earlier today. She

said what is clearly urgently necessary and seriously lacking in

the current Trump administration is a commitment to following through on what she called "an industrial program for the United

States." She said we need to get people to focus on this.

The

Trump agenda internationally is fine, clearly; especially Trump's

stance on Russia, China, US cooperation, which is obviously positive she said. And which is the source of the unprecedented attacks against his administration by those who wish to sabotage such a relationship. But domestically, we need a real economic program. She said, "As the famous saying goes, 'it's the economy, stupid!'" She said that we do expect that sometime this month, the US-China economic cooperation report is expected to be published, which was commissioned during President Trump's and President Xi Jinping's summit at Mar-a-Lago a few months ago.

But, as far as can be seen up to this point, there is really nothing yet happening in terms of Trump's promised \$1 trillion infrastructure investment plan for the United States. She said

this is a big weakness, along with Trump's indefensible cowardice

in the face of Wall Street. So, it's our responsibility to escalate this campaign to get this infrastructure campaign going

in the context of LaRouche's Four Economic Laws; starting with Glass-Steagall, which we're going to discuss more in a minute. We can use the reconstruction of the New York City region as a necessary catalyst and a keystone to energize this entire national infrastructure vision.

So, just to begin with, I'd like to play a short video which was just posted on the LaRouche PAC website, narrated by Jason Ross, on this subject. The title of the video is "What New York City Can Learn from Africa".

JASON ROSS: So, New York City has now officially entered the "Summer of Hell" created by long overdue

maintenance

work around Penn Station. This work is going to reduce commuter

access to this vital hub by 20% for the half million commutes daily. A couple of weeks ago in New York, the derailment of an A

train left dozens injured and disrupted hundreds of thousands of

trips. In two years, the planned shutdown of the L train will disrupt 200,000 daily trips for a year and a half. Today, New York City's subway delays are 2.5 times what they were just five

years ago. It's clear that transportation in America's leading

city is at the breaking point. This should be no surprise to anyone who has followed the lack of infrastructure investment over the past decades; particularly to Lyndon LaRouche, who fought against the 1970s destruction and under investment in New

York City and the Big MAC (Municipal Assistance Corporation) financial dictatorship that took it over.

Many of the immediately needed fixes are totally obvious to anyone familiar with the situation. Replace the 100-year-old tunnels crossing the Hudson and East Rivers; upgrade the switching equipment that dates back to Franklin Roosevelt's Presidency; and increase maintenance and repair, overhaul of track and equipment. But what's really required is a longer-term

perspective of the next level of infrastructure; the long-term perspective whose absence caused the crisis that we now find ourselves in; a crisis in which New York City is merely a leading

example in the United States. Without fighting to win a commitment to such a long-term perspective for a new platform, any short-term fixes – even needed ones – will just be kicking the can down the road.

To make that long-term perspective clear, let's look at what

we can learn from Africa and China. With some exceptions of the more developed nations such as Egypt and South Africa, African infrastructure is at a pitifully under-developed level. Consider these figures: The total shipment of freight by rail. In Africa, it's less than 10 % of what it is in the United States, China, or Europe. Consider per capita energy consumption in Africa; only 10% that of the US, only 1/3 that of China. It's more clear, when we focus on the higher form of energy represented by electrical energy. Per capita use in Africa is only 6 % what it is in the United States, and only 1/4 that of China. In fact, less than half of Africans have reliable access to electricity at all. A typical US refrigerator uses more than double the average electricity use of citizens of Nigeria or Kenya. With such an insufficient infrastructure platform, extensive economic progress is simply impossible. Yet, some people – and by some people, I mean Africa's colonial masters, led by the British – say that African development should be through “appropriate” technologies. That an incremental approach to improvement should be taken; that foot-powered pumps for water, or solar panels on a hut would be a useful upgrade. That is nonsense! For example, the pathetic Power Africa plan proposed by President Obama would hardly make a dent in the outrageously low levels of development.

OBAMA: It's going to be your generation that suffers the most. Ultimately, if you think about all the youth that everybody's mentioned here in Africa, if everybody's raising living standards to the point where everybody's got a car, and everybody's got air conditioning, and everybody's got a big house, the planet will boil over."

ROSS: Africa must leap ahead, not crawl forward; and this can happen. The Congo River itself could support an estimated 100,000 MW of electricity; enough for 100 million people or more, with 40,000 MW from the planned Grand Inga Dam alone. The Trans-Aqua water program which would use water from the Congo and its tributaries to refill and to provide navigation to Lake Chad which is currently drying up; this would be larger by an order of magnitude than any other project in the world. The expansion of rail lines in Africa is currently at a world-leading level today; it's growing. New transportation routes across Africa will connect the hinterlands, allowing modern development. This will change the situation from the current land-locked regions of the continent. To give one example, the freight costs for bringing in a container of fertilizer from Singapore, to bring that into Rwanda or Burundi, it's more than 2.5 times the cost of bringing it to the port city of Alexandria in Egypt; due to the terrible, insufficient quality of overland transportation infrastructure across the continent. So, by creating access to efficient transportation, regions benefit from the opportunity to bring

in
equipment and supplies; to export their products and ideas;
for
residents to travel. With the availability of electricity,
higher
productive capabilities are unlocked. The value of the land
and
of the people increases.

Some people recognize this. Unlike the outlook of the
trans-Atlantic world, China views Africa not simply as a
source
of raw materials, as a continent that's best kept in a state
of
under-development; but as an opportunity for massive, rapid,
intense, overall economic development. As potential partners
for
economic prosperity, as new markets, new collaborators. So,
while US or European stock in Africa is heavily oriented
towards
mining and resource extraction, Chinese investment goes
primarily
to infrastructure and small- and medium-sized businesses.

Back
in 2010, Chinese trade in Africa overtook that of US trade
with
Africa; and it is currently more than double the US-Africa
trade
level. China is financing big projects. The nearly
500-kilometer, 300-mile standard gauge railway in Kenya; built
in
only three years. The 750-kilometer, 500-mile Djibouti-Addis
Ababa rail line, which will be extended. It reduces travel
time
from days to hours, as it whizzes by at 100mph.

Such major investments, along with the future completion of
the Grand Inga Dam, of the Trans-Aqua water system, they're
going

to completely transform the economy of Africa and each locality within it. Bringing water, power, transportation access; allowing a higher level of industry, mining, agriculture, scientific and cultural pursuits. Productivity will grow. So now, return to New York City. What has been missing in New York City? Maintenance? No. What's been missing is a commitment to discovering and building the next platform of infrastructure for the region. In the context of a national credit system of Federal high-speed rail authority work, of upgraded and reliable waterways, of high-tech new designs of nuclear plants; all of these potentially built with international cooperation. In this context, how does New York City fit in this broader area that it exists in? Where will the next generation of transportation and development hubs lie? And upon what technologies will they be based? How can magnetic levitation technology change our view of transportation? How will commercial fusion power, realized within a decade by a fully funded research program, how could this change our relationship to power, to materials, to production, to transportation? How will the expanded availability of water, power, and transport open new areas of the country to development; and higher types of development? How will the Bering Strait connection change world freight flows? Will New York City even still be the nation's leading metropolis in a century?

So, sure. Fix the L train; rebuild the Hudson River tunnels. Absolutely. Redo the disaster known as Penn Station. But do it all in a national and international context; a context

of a future orientation, of an economic outlook to the value of leap-frogging to a higher infrastructure platform. So as in the future, our national high-speed rail authority builds a 300mph train system, starting across the Northeast. As transit in cities are upgraded to allow for commutes of half an hour rather than an hour and a half; as the World Land-Bridge connects to North America, allowing land travel from New York to Beijing; from North America to Asia. As all this takes place, what totally new projects will take place in New York City? What will be its future; and what will be its mission? The mistake of the past was failing to have a future; and that error must end.

OGDEN: So, this is clearly the kind of national economic vision that we need for the United States, and which needs to be adopted by this administration. So, I just wanted to ask Paul to give us a sense of where the fight around this stands, and then some of the updates in terms of Glass-Steagall, which is the urgent first step.

PAUL GALLAGHER: Well, first of all, you've already pointed it out, but I want to point out that some political leaders here, and most of the media, who are going crazy against since the meeting between the Presidents of the United States and Russia. Most of them are directly opposing peace and the potential economic benefits that follow from the end of the last 15 years Bush-Obama regime change wars. As the President pointed out

yesterday, there has been what is already a long ceasefire in southern Syria, and two other ceasefires being worked on imminently directly coming out of that meeting that he had with

President Putin of Russia. That means lives are being saved there; American lives, Syrian lives, lives of others are being saved there. There is also an agreement that came out of similar

negotiations whereby the supply of water for the Palestinian Authority is being tripled. This agreement was just announced yesterday by Jason Greenblatt, the special envoy of President Trump to the embryonic Mideast peace or Palestinian/Israeli peace

negotiations that are going on. More importantly, Syria and the

Middle East have become a clear location for the New Silk Road,

the increasingly vast array of infrastructure developments and projects which include what Jason was just discussing there in Africa. The massive investment that China is making with some other countries as partners in the development of new infrastructure across Eurasia, now in Africa and into the Middle

East. There was just a large meeting in Beijing earlier this week of experts planning the reconstruction of Syria as soon as

the wipe-out of ISIS and the ceasefires now being put into effect

are actually in effect, the reconstruction with large-scale investment as part of the Belt and Road, as the Chinese call it.

This New Silk Road.

So, there is tremendous potential coming out of these summit meetings, and the readiness of the President to work with Putin,

with Xi, and the readiness on the other side of the Chinese leadership to continually expand this tremendous investment

that

they have been making in new infrastructure projects across Eurasia into Africa through the Middle East. Obviously that stands ready as well to work in the United States; but that is where we come to the roadblock that we were referencing earlier,

Matt. That the Trump administration has been completely unable

up to now, to follow through on the economic promises that it made to the American people in the course of winning the Presidency. Those promises included reinstating the Glass-Steagall law; putting – for starters – \$1 trillion in new

investments. And everyone thought that meant public investments

into new infrastructure in the United States; including such things as new ports, new airports, national high-speed rail networks, connectivity for broken-down transportation systems like that of New York. This has not moved at all, because of tremendous deference to Wall Street and the White House looking

to Wall Street – the worst possible place to look – Wall Street

and environs. Private equity funds which claim to be setting up

infrastructure funds, all this sort of thing. Looking entirely

in the wrong place for a large-scale investment in fundamentally

new infrastructure platforms in the United States.

We had a glaring example of this in regard to New York City and the New York metropolitan area crisis just this week. It was

announced that what I believe is the very first investment of the

Trump White House under the Transportation Infrastructure Financing and Innovation Act – it's called TIFIA. For the

little bit of public funds from the Federal government that have been going into transportation projects in the recent years, TIFIA is a big deal in a very little pond. The very first TIFIA investment in transportation infrastructure under the Trump administration was in Penn Station; and specifically the creation of a second station across 8th Avenue from Penn Station in New York. To make a long story short, this development of a second station, which is not trains, is not tunnels, is not bridges, is not new routes, not new connectivity into high-speed rail going into New England and going into the Northeast corridor south and going West through New Jersey and Pennsylvania. It's not any of those things; it's a train station. It's only for some of these lines, and it is merely one small part of what is really the development of a huge shopping and office mall in this former Post Office location directly across 8th Avenue from Penn Station. This is almost \$600 million in this Federal investment grant being combined with investments more or less ordered by the various transportation agencies in the New York area, and a significant investment by the state of New York, essentially in order to create 850,000 square feet of new office and retail mall space.

Now what's going on with malls across the United States? They're going bankrupt. So, what we're creating here is an immediate, new potential large-scale bankruptcy like the one

that
just occurred with the public/private partnership for the
Indiana
Toll Road; like the one that just occurred with the
public/private partnership for Route 130 in Texas, which just
—
God bless it — emerged from bankruptcy for the second time
under
a new private/public partnership which will soon go bankrupt
for
the third time. These projects which can't even take tolls;
not
even high tolls. Even with those high tolls can still not
meet
the rapacious demands of the private investment banks, private
equity funds, and the other Wall Street which want 10% return
on
their investment annually; want all of their capital back in
ten
years. They simply cannot meet these demands, even with tolls
that drivers cannot pay. This kind of failure is going on all
over the country of exactly this kind of large-scale
investment
that we unfortunately just saw go into New York.
What is needed, clearly, is in the trillions; the \$1
trillion is a low estimate of what is needed if the United
States
were to stop the decline in per capita provision and use of
electricity and instead increase it again. If it were to stop
the decline in all of the most productive forms of the use of
water, and instead increase it again by new water management,
water transfer, and even at the frontiers of technology, water
creation; that is, storm creation technologies, especially in
the
West of the country. If the United States were to stop the
decline in passenger rail and freight rail travel annually,
and

instead build out an entirely new national high-speed rail network. If it were really to attack the problems of storm management, or storm protection; the kind of thing which would have prevented the ruination of the tunnels in the New York subway and rail systems in the first place. If they had been able to have sea gates to stop the destruction wrought by Hurricane Sandy, the replacement of water infrastructure nationally with new infrastructure. This clearly requires trillions, and it requires trillions in a short period of time.

There is only one way that this can be attempted, and that is to

create a national credit institution which both attracts new Federal credit and also attracts the investment of holders of existing US Treasury debt, the investment of holders of municipal

debts, of state debts who want to put that in the way that citizens did in the period of World War II into new war bonds; who want to put that into a new bank created by Congress and make

a bank capable of issuing trillions of dollars in infrastructure

credit; and have it coming from sources already existing within

the Federal government at the same time, as well as the participation of infrastructure bonding by state and municipal agencies. It is only through that kind of Hamiltonian national

credit issuance that, putting aside all the nonsense about public/private partnerships or the idea that some in the Trump administration had of an infrastructure bank which was really more like a private/private partnership, a kind of giveaway to organized capital in the United States in order to put it into a

bank which would reward them with tax credits equal to what they

were putting in, and then borrow and borrow and borrow on the

debt markets. This kind of Wall Street scheme absolutely is destructive, and results not simply in these repeated bankruptcies, but actual destruction of infrastructure in the country.

Clearly, that requires that Glass-Steagall be reinstated.

Why? Take a look at the issuance of credit of China over the last ten years. It clearly has been driving the majority, and at

all times over that decade, a third or more of the growth in the

world. It's been doing that perhaps on the order of \$10 trillion

or more in credit issued by the major public commercial banks in

China; what are sometimes called the policy banks, but they are

public, commercial banks. Although the Chinese system is clearly

Hel somewhat different than ours, nonetheless commercial banking

is commercial banking; whether it's being done by

government-backed banks or being done by commercial banks which

are entirely private. Their publicly-backed commercial banks have put \$10 trillion or more in new credit into the development

of the Chinese economy. Increasingly in the last two years, into

the projects that I was referencing in the beginning in other countries along what they call the Belt and Road, the economic Belt and the maritime Silk Road; which have now crossed into Africa and are now crossing into the Middle East war zones to reconstruct them. Perhaps \$400-500 billion is already invested

and committed outside China in the last two years by these major banks.

Now, how have they done it? Obviously during this period of time, there have been some bubbles created in the Chinese economy

in real estate and so forth, bad debt of the same kind which brought down the banking systems of the United States and Europe.

How have they avoided that? First of all, the vast majority of

that new credit has gone into the most productive and most productivity-generating investments; in particular, the platforms

of new infrastructure from nuclear power to fusion power research

to the dynamic space program and to the national high-speed rail

networks, the North-South water transfer, projects which have changed the availability of water in the Chinese economy.

That's

first of all. Second of all, they have operated under a fairly

strict enforced Glass-Steagall regimen since January 1, 1995.

That has also enabled those banks to overcome the formation of bad debt, the existence of bankruptcies, and to keep on issuing

this productive credit. They have, despite this huge credit issuance, stayed below 3% of the world's banking systems' exposure to derivatives. Less than 3% of that exposure is in the

Chinese commercial banking system. Their income, their revenue

has been overwhelmingly from loans, including 70% to 80% and more

of the annual revenue of all of these banks in comparison to half

or less than half of the income of the megabanks in the United States coming from interest on loans. That has indicated the Glass-Steagall ordering of their banking system, and has

enabled

them to keep doing this.

We have to reinstate Glass-Steagall here immediately in order to put the commercial banking system of the United States

in a condition where it will make productive loans of that kind,

and in order to head off what is clearly now an approaching crash

on the order of, or greater than, 2008. You have all sorts of bankruptcies, not just public/private partnerships; all sorts of

bankruptcies rising fairly dramatically in the United States after a tremendous issuance of credit to the banks, and by those

banks to the largest corporations and on the high interest debt

markets of other corporations, which have set them up for another

crash which is now approaching. Just to give one example, it was

reported the day before yesterday that in Texas, which of course

brings together the central area of the shale oil and gas boom of

the last ten years and all of the companies associated with that,

along with retail chains and malls. The rate of corporate bankruptcies in the first six months of this year in Texas has been an all-time record; much higher than even in 2009, the real

of the real, total collapse. It has been about 50% higher than

the same period of time last year. When you look at the auto loan delinquencies rising rapidly, the credit card delinquencies

rising rapidly, the fact that the Federal government has just

had

to restate its exposure to student debt in such a way that it suddenly produced a deficit in June of nearly \$100 billion in the

Federal budget in a month in which there is usually a surplus, simply because of the losses coming from the write-off of defaulted student debt. This kind of a crash would not only devastate our economy, it would also cause tremendous for the international collaboration in development; which is really the

leading and positive feature of these summit meetings which have occurred.

As the American people have been demanding, we have to reinstate the Glass-Steagall Act. Janet Yellen was asked about

this just yesterday again in her Senate testimony; and gave the

usual nonsense explanation that we should value highly the Lehmann Brothers of the world, because because of Glass-Steagall,

she said, Lehmann Brothers failed. Because of Glass-Steagall, other investment banks failed. Whereas, if we had not repealed

Glass-Steagall, they could be rescued by big commercial banks and

therefore, these Wall Street speculators could keep on doing what

they were doing. But the question alone indicated that – the question was from a Senator who asked her “Did we make a mistake

in repealing Glass-Steagall?” – indicates that that question is

still reverberating through Congress. We have to get that reinstated in order for the rest of this program which is our objective, to work. So, that’s what I would say about it, Matt.

OGDEN: As you stated correctly yesterday, this is the major weakness of the Trump administration at this point. Even the ability to follow through on these kinds of productive relationships with China in terms of great projects and infrastructure development is in jeopardy. Not only because you're missing the entire mechanism to make that work in the form of a national bank, but also because we're flirting with disaster as another financial crisis – potentially worse than 2008 – is looming over the entire trans-Atlantic.

GALLAGHER: And all of the collaboration of the sort that we just saw in Africa, if people can actually put themselves in that situation; all of the collaboration that we saw there could be replicated in terms of collaboration and development of, for example, high-speed rail networks in the United States with the Asian powers which are financing that in Africa and in other areas of Asia. But not if our policy is going to be one of no national public funding, no national public credit institution. There will be no way for those investments and that engineering assistance to take place.

OGDEN: It's only now that China has actually even been able to take off in terms of this global infrastructure program in the way that it has wanted to. As Bill Jones went through on this program on Monday, despite the fact that it was all the way back in 1991, 1994 that the Eurasian Land-Bridge idea was being discussed in high-level circles in China with Helga Zepp-LaRouche attending forums on this subject in Beijing in 1994. We had

two

major economic crises in the intervening period: 1997, but then

in a major way, 2008. It's only been since 2013 that Xi Jinping

has been able to get this program off the ground. So, if you look at this in the long term, you really are at a crucial decision point for the entire globe on which this decision by the

Trump administration – are you going to follow through on this promise you made in the campaign? The future of a lot hinges on

that. Frankly, with the kind of courage Trump has shown in the

face of the severity of the propaganda and attacks against him on

the Russia question, there is no excuse why he should not have the same kind of courage in the face of Wall Street. One question is, as Mr. LaRouche identified it all the way back in the transition period, what is the nefarious role that is being

played by Steve Mnuchin, for example, in undermining and sabotaging what was clearly one of the issues on which the American people voted in the Trump campaign; which was Glass-Steagall and finally getting tough on Wall Street.

GALLAGHER: You'll remember as recently as a month or so ago, in an interview, the President said some people want to go

back to the old Glass-Steagall system; we're looking at that right now. That's what he said. Clearly, there is also strong

opposition from certain people in Congress who are in Wall Street's pocket in the Republican Party, and also from Mnuchin and others in the administration who want to give Wall Street a

complete deregulation instead. The President has been letting

those people have their way; and so of course, have the Republican leadership in both Houses of Congress been kowtowing in the extreme to the demands of Wall Street to take off regulations, to let them again leverage up in the way that they did right before the last crash where they got up to 30:1 and 35:1 debt leverage. They want to have the capital requirements lowered so they can leverage up again. These kinds of demands are being granted by the leadership in Congress and by the President, when they have clearly said to the American people, we want productivity; we want development to return; we want new infrastructure development to return; we want to rebuild the country. They're not doing it. I would just emphasize that those members of the House and the Senate in the order of 50 or 60 total who have put their names on Glass-Steagall legislation, they have done so with large-scale petition drives being done by constituency groups with which we've been working, which have put them in a position to say "My constituents are demanding this; and constituents across the country are demanding reinstating Glass-Steagall." They moved from that, so it's really up to us to get this done and break through this combination of money and fear and cowardice which is really letting Wall Street continue to run this infrastructure issue. They will absolutely destroy what little remains of the infrastructure in the country; they will make these breakdown crises as in New York and dam that collapsed in California and the locks that are threatening to

collapse on our major waterways. They will make them far worse by their toll-looting schemes and their public/private partnership schemes. That's got to be completely replaced by a policy of Hamiltonian national credit; that's the only thing that will work.

OGDEN: Exactly. As Helga was saying when we spoke with her earlier today, this is the strategic priority in terms of a breakthrough on the domestic front in the United States; is securing the kind of momentum necessary to force the Glass-Steagall measure through, and to create the kind of political environment in which it's impossible to oppose Glass-Steagall. The kind of situation that is now hitting in New York, we've now come into the official "Summer of Hell" as Jason said in the beginning of that video; this creates the kind of political conditions on the ground where you can really catalyze at least a discussion of the type of infrastructure vision that you need for the United States. But this comes in the context of what could potentially come out of a US-China cooperation on Silk Road development, or the Belt and Road Initiative development. As Jason said, you do have to really think in terms of at least 50 years into the future. What is the kind of economic geometry in which these current crises, these current projects fit? And the only form of economics which is based on that kind of thinking, is what Hamilton came up with at the origination of

the

United States: This credit system which is fundamentally different from the kind of monetarism which this public/private partnership approach is based on. That's the only kind of philosophy which thinks in terms of 50-100-year returns in terms of real physical wealth and real increases of productivity rather than just accounting.

GALLAGHER: There are people such as our friend Hal Cooper, a very experienced and expert railroad engineer and planner, who have exactly that kind of vision of how the now-collapsing transit system around New York City could be transformed into something in which the lines would not all be converging on Penn Station and stopping there, and then going into tunnels and gradually going back the other way – all of it at 10mph or less. But rather, those transportation lines within the city would be opening up and connecting directly into high-speed lines coming out of that area, going to New York State and New England, going west across the belt between New York and Chicago and the whole high-speed planning area there; going down all the way to Florida in the Northeast corridor. That these kinds of directly flowing connections which would make the transit system around New York merely the major node, the biggest node in the country in a continually connected national high-speed transportation

network.

These kinds of plans do exist; they require – as I was saying before – naturally they require a great deal of investment. They don't require a few hundred million dollars from here and there and everywhere else into an office and shopping mall to make a new train station. They require serious, long-term, high productivity building of the kind of transportation infrastructure that we have nowhere in this country at this time.

That's where Hamiltonian banking and credit comes in; and it's really the only thing that can make that possible.

OGDEN: Well, thank you very much, Paul. I know that your last appearance on this program generated a lot of views on the internet, and also a lot of questions. I think a lot of the viewers appreciated the opportunity to write in via the comments on YouTube.

GALLAGHER: I tried to answer some of them.

OGDEN: You had the opportunity to answer them. So, we would invite people again; if you have questions for Paul, go ahead and write them in the comments section on this YouTube video. Maybe we can do another follow-up video where it's a question and answer kind of session like that. This is an ongoing discussion, obviously; and we've got a lot of responsibility on our shoulders to follow through on this policy and to make this work. So, thanks a lot, Paul, for joining us.

GALLAGHER: Thank you.

OGDEN: Thank you for watching; and please stay tuned to larouchepac.com.

Fokuser på den strategiske sandhed, ikke sniksnakken

Leder fra LaRouche Pac, 13. juli, 2017 – En underskrevet lederartikel i går i *Global Times*, en engelsksproget avis, der ejes af Kinas *People's Daily*, sagde, »Trumps team er, på trods af en konstant strøm af negative nyheder, i færd med gradvist at konsolidere sit greb om magten. Konstante historier om hans russiske forbindelser begynder at lyde som baggrundsstøj.«

Faktisk er arrogancen, frækheden og lydstyrken af disse britiske-styrede Russia-gate-historier omvendt proportionale – ikke alene i forhold til sandhedsindholdet, men også til deres styrtdykkende troværdighed hos det amerikanske folk.

Amerikanerne indser sandheden i det, ruslandsekspert Stephen Cohen sagde til Tucker Carlson fra Fox News den 7. juli, dagen for topmødet mellem Trump og Putin. Carlson spurgte Cohen: »Professor, det første, man lægger mærke til, er, hvor meget, pressen er forankret i, at dette møde mellem vores præsident og den russiske præsident skal mislykkes. Hvorfor skulle de ønske, at det mislykkes?«

Cohen svarede: »Det er en form for pornografi. På samme måde, som der ikke forekommer nogen kærlighed i pornografi, er der heller ingen nationalinteresse at finde i disse angreb mod Trump og Putin.« Han sagde, at hans undertekst for topmødet ville være, »Potentiel nyt, historisk anti-koldkrigspartnerskab for detente indledt af Trump og Putin; men i mellemtiden optrappes forsøg på at sabotere det«.

I en artikel i *The Nation* i går skrev Cohen, at topmødets fire hovedpræstationer var: 1) at formalisere og symbolisere det nye detente-partnerskab mellem den amerikanske og den russiske

præsident; 2) en aftale om at samarbejde i Syrien imod de derværende terroriststyrker, ikke alene på de annoncerede, begrænsede måder, men på mere udvidede måder, hvilket betød at enes med Moskva om, at den syriske præsident Assad må forblive ved magten, i det mindste indtil ISIS er helt besejret; 3) skabelsen af en bilateral, amerikansk-russisk kanal til forhandling af en afgørelse af den ukrainske borgerkrig og stedfortræderkrig, og herved at gå uden om, eller reducere, den rolle, der hidtil er spillet af Tyskland og Frankrig, og som i det store og hele er mislykkedes; og 4) en aftale om at drøfte måder til begrænsning af farerne ved cyber-teknologi i internationale anliggender.

Cohen har ikke altid haft ret, men han har ret her. Dette var virkelig »potentielt historisk«.

Vil amerikanerne nu bøje sig for disse Russia-gate-skandaler, der har til formål at vende det, der blev opnået på topmødet, og gå tilbage til konfrontation og krig med Rusland? Selvfølgelig ikke. Pointen understreges af en universitetsundersøgelse, der rapporteres i *The Nation* i dag af James Carden: »Lokalsamfund mest berørt af krig vendte sig hen imod Trump i 2016.« Husk, at USA konstant har været i krig i 15 år, men »det store flertal af borgere har ikke nogen direkte forbindelse med disse soldater, der kæmper, dør og vender sårede hjem fra kamp« i Mellemostens evighedskrige. Undersøgelsen finder, at »der er en signifikant og meningsfuld forbindelse mellem et lokalsamfunds grad af militær opofrelse«, såsom dødsfald og lemlæstelse af soldater, »og så dets støtte til Trump«. Selvfølgelig er der det.

De britisksponsorerede journalister og »talking heads« begår den samme fejltagelse, som de gjorde under præsidentvalget i november, 2016. De taler op ad væggen og stolper imellem sig – og de er alle enige, altså må det være sandt. De blev mere og mere højrostedede, og mere og mere ekstreme – så gik de i seng den 8. november, og da de vågnede næste morgen, havde de alle sammen taget fejl.

Under en diskussion om dette i dag kommenterede Mike Steger fra LaRouche PAC Policy Committee: »Under vores diskussion her i går talte vi om, at vores sprog er alt for afgrænset og begrænset ved, at vi indskrænker os til de taktiske begivenheder og ikke er fokuseret omkring at indfange de epokegørende udviklinger, som er dét spørgsmål, det drejer sig om for hele menneskeheden.«

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

Trumps politik for fred med Putin og Xi er modig; Hans politik for fred med Wall Street er ikke

Leder fra LaRouche PAC, 12. juli, 2017 – De seneste, forrykte udbrud af »Russia-gate« drejer sig ikke om et møde med en russisk advokat; det drejer sig om et topmøde med den russiske præsident.

Præsident Trumps politik har været konsekvent og modig – »Samarbejde med Rusland er en god ting, ikke en dårlig ting; vi har begge enorme atomvåbenarsenaler; vi kan bekæmpe terrorisme, vi kan afslutte de konstante krige« – konfronteret med stadig mere hysterisk McCarthy-isme fra medierne og begge partier i Kongressen.

Det, der stod på spil på dette Trump-Putin-topmøde: fred i områderne Mellempøsten og Nordafrika, der er ødelagt af Bush' og Obamas krige for »regimeskifte«; eller, mere krig, og

muligvis atomkrig. Nogle Demokratiske ledere i Kongressen er blevet lige så forrykte koldkrigere som senator Joe McCarthy, eller J. Edgar Hoover, den fanatiske FBI-direktør, som fire successive præsidenter ikke kunne klare at fyre.

Blandt deres seneste udbrud finder vi Senatets mindretalsleder, Chuck Schumer, der siger: »Tiden, hvor man hævder, der ikke er nogen beviser for *aftalt spil med fjenden*, er forbi« (fremhævelse tilføjet); og Hillary Clintons vicepræsidentkandidat, senator Tim Kaine, der siger, »Vi taler nu ikke længere om forhindring af rettens udøvelse mht. det, vi efterforsker. Dette er nu gået videre til mened, falske erklæringer og endda, potentielt, forræderi.«

Andre Demokrater, der er imod denne Russia-gate-besættelse, klager, at det ikke er godt for det Demokratiske Parti. Det er ikke det, det handler om. Dette er en politik for krig. Schumer, Kaine og andre er modstandere af våbenstilstand i Syrien, succes i Genève-forhandlingerne, stabilisering af Libyen, potentiel fred og genopbygning (som Kina er parat til) i hele området, og fred i Asien.

Præsident Trumps politik for samarbejde med Putin og med Xi fra Kina er modig. Han vender væk fra det, der grundlæggende set er et establishment for britisk imperiepolitik, der insisterer på, at »ene-supermagten« kan kommandere rundt med atommagterne Rusland og Kina, og alle andre nationer, og gennemføre »regimeskifte« over for alle, der ikke adlyder. At Trump er modig nok til fyre en magtsyg FBI-direktør, er også vigtigt.

Men hvad der ikke er modigt, er præsidentens manglende evne til at tage skridt mod Wall Street i retning af at gennemføre den politik for økonomisk genrejsning, han gik til valg på. I stedet kører Wall Street, anført af sådanne personer som finansminister Steven Mnuchin, fuldstændig hen over ham.

Det amerikanske folk kræver, at Wall Streets storbanker brydes

op i henhold til en Glass/Steagall-bankopdeling, før det næste finanssammenbrud, der nu sandsynligvis vil indtræffe til efteråret. En national kreditinstitution, i Hamiltons tradition, til ny, økonomisk infrastruktur, kan ikke længere opsættes; afgørende vigtige, men totalt forfaldne infrastruktursystemer, er i færd med at bryde sammen, helt uden orkaner eller oversvømmelser. Det er ikke nok blot at reparere dem: Der er brug for teknologisk og videnskabeligt nye infrastrukturplatforme, såsom højhastighedsjernbaner og svævetogssystemer, og forskning i fusionskraftteknologi – sådan, som Kina er i færd med at bygge det i hele den Nye Silkevej, der breder sig! Og »motoren« bag et sådant fremskridt må atter blive NASA og den avancerende udforskning af rummet.

Præsidenten kan ikke organisere dette alene. Det amerikanske folk må organisere for de »Fire Love«, som Lyndon LaRouche har formuleret, og for USA's tilslutning til den Nye Silkevej.

Præsident Trump kæmper mod den britiske imperiepolitik, og det var britisk efterretning, der lancerede »Russia-gate« imod ham for et år siden, og som har drevet lederskabet i Kongressen til vanvid à la McCarthy.

Men hverken han, eller nogen af de to partier i Kongressen, bekæmper Wall Street. Det falder på resten af os, og det kan ikke udskydes; i modsat fald vil det næste, overhængende krak totalt udslutte os.

Foto: Præsident Trump på G20-møde den 9. juli, 2017. Bag ham, finansminister Steven Mnuchin.

POLITISK ORIENTERING den 13. juli 2017: Trump-Putin succesmøde midt i tysk G20-fiasko. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

»Velkommen til det fortsatte drama, hvor vi forhåbentlig er i gang med at skrive nye, meget mere spændende kapitler i menneskehedens historie; specielt på baggrund af det meget succesrige møde, der fandt sted i fredags mellem Donald Trump og Vladimir Putin, [i] kulissen af et ellers rimelig forfærdeligt G20-topmøde, der fandt sted i Hamborg. At rammerne for G20-topmødet var frygteligt, når det blev holdt i Tyskland, var ikke særlig overraskende. Der var ligesom blevet lagt op til – lang tid forinden, det sidste år, har man i Tyskland ikke snakket om andet, end at, nu skulle man få klimapolitikken tilbage på dagsordenen; det her skulle være mødet, hvor vi ligesom skulle re-fokusere, komme væk fra det her med diskussion om økonomi og udvikling og alt det her pjat, som Kina snakker om, og så komme tilbage til det, der virkelig betyder noget, nemlig, hvorledes vi kan få lagt skatter og afgifter på og reduceret menneskets aktiviteter her på jorden, således, at vi kan mindske mængden af CO₂ i atmosfæren; ja, ikke menneskemængden af CO₂ i atmosfæren, for det har vi mennesker jo ikke rigtig magt til at gøre måske; men i hvert fald måske reducere den menneskelige udledning af CO₂ med en eller anden brøkdel, og på den måde, håber vi, måske påvirke Jordens klima om hundrede år. Som jo er hele denne klimadagsorden, som har fyldt ufattelig meget, og som det jo var meningen skulle overtage alt her ved COP15-mødet her i København i 2009, og det skete heldigvis ikke. Og vi her

på kontoret er meget stolte af, at vi var meget aktive desangående; at vi stod ude i bitter kulde foran Bellacentret og uddelte flyveblade i hobetal om, at det, klimadagsordenen drejede sig om, det var ikke at forbedre Jordens klima; det var at reducere antallet af mennesker her på Jorden. At det her var god, gammeldags malthusiansk politik; at man brugte CO₂ som en undskyldning for at sige, at vi skulle begrænse den menneskelige aktivitet her på Jorden; at vi skulle forhindre udvikling ... «

Hør mere:

Video 2. del:

Lyd:

Politisk Orienteringsmøde med Tom Gillesberg, torsdag, 13. juli kl. 19.

Kom og vær med i diskussionen, eller deltag over Skype

Politisk Orienteringsmøde med Tom Gillesberg:

torsdag, den 13. juli kl. 19

på vort kontor, Skt. Knuds Vej 11. kld. t.v., Frederiksberg

eller være med over Skype: ring 53 57 00 51

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Download (PDF, Unknown)

Vi kan vinde kampen om menneskeheden

Leder fra LaRouche PAC, 11. juli, 2017 – Den aktuelle sindsstemning blev adresseret af Helga Zepp-LaRouche her til morgen, efter hun deltog i et Schiller Institut-arrangement i Berlin, der som taler havde Zhang Weiwei, kendt for sin 2012-bestseller, *The China Wave: Rise of a Civilizational State*. Hun sagde, at den aktuelle, ekstraordinære periode er vidt åben for, at vi kan sætte på dagsordenen det, der må gøres i Vesten: at samarbejde med AIIB og gå med i den Nye Silkevej. Vedtag LaRouches Fire Love i USA. Vi kan vinde denne kamp – det kan man se af den freak-out, der finder sted!

»Freak-out« er den helt rigtige beskrivelse af det seneste stunt i den 'farvede revolution' imod det amerikanske præsidentskab, hvor man nu beskylder Donald Trump, jr. for, at hans 20 minutter lange møde i 2016 med en russisk advokat var en kriminel handling, en anklage, der nu kører nonstop i de amerikanske medier. Faktisk lugter denne hændelse langt væk af at være en mislykket fælde, kørt af briterne og FBI. At blæse det op nu har til formål – udover at være et »legalistisk«[1] angreb mod præsident Trump – at skabe afsky og demobilisere den amerikanske befolkning.

Vi må, som Helga Zepp-LaRouche sagde i Berlin, gå frem ud fra den antagelse, at vi kan tage sejren hjem. Vi må påberåbe den guddommelige gnist i befolkningen. Dette er et »Percy Shelley«-øjeblik, hvor folk har »evnen til at formidle og modtage intense og passionerede begreber med hensyn til menneske og natur«.

Et vigtigt møde fandt søndag sted i Beijing. Den syriske ambassadør til Kina, og andre, diskuterede Kinas involvering i genopbygningen af Syrien. I dag er der rapporter om, at en delegation af kinesiske forretningsfolk forventes at besøge

Syrien 15.-22. august for at se, hvilke projekter, der omgående kan påbegyndes. Idet de primært fokuserer på energiforsyning, vil de se på Damaskus, Aleppo og Homs. Den statsejede gigant, China Energy Engineering Corporation, og China Construction Fifth Engineering Division Corporation, vil deltage i gruppen. Man diskuterer en plan om at skabe en kinesisk-syrisk industripark for 150 selskaber, der vil skabe 40.000 jobs.

Der har tidligere været delegationer i Syrien, men den nye impuls for genopbygning kommer direkte som et resultat af den nye aftale mellem Rusland og USA om en våbenstilstand i Sydvestasien, der i sidste uge blev indgået under mødet mellem Putin og Trump.

Der er ingen tid at spille. Lidelserne og ødelæggelserne er enorme. En ny rapport, der er udkommet i denne uge, angiver omfanget af de rædsler, der finder sted i Yemen pga. af Londons/Saudi-Arabiens/USA's grusomheder. Verdens værste udbrud af kolera finder nu sted dér, med flere end 297.000 tilfælde siden april og mange dødsfald. Over 7 millioner mennesker har brug for omgående fødevarehjælp, der ikke kommer.

Vi er kaldet til at skabe en ny fremtid. Dette relaterer til det moderne Kinas natur, som det i dag blev forklaret af forfatter Zhang i Berlin. Han sagde, at Kina ikke er et almindeligt land, men en »civilisationsstat«, med en 5.000 år lang historie. Kinas model i dag er, at det er ideer, der bestemmer systemet, og ikke omvendt, som det er tilfældet med Vesten. Man beslutter, hvad man skal gøre, baseret på fremtiden. Man beslutter, hvilken fremtid, man vil have, og så opfinder man systemet for at komme dertil.

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

[1] **legalisme**, i Kina en betegnelse for tankestrømninger, som

vandt indflydelse op til dannelsen af kejserstaten i 221 f.Kr. Legalisterne var af den opfattelse, at samfundet var i konstant forandring, og at statsmagten hele tiden måtte tilpasse sig de nye forhold og ikke søge at gendanne fordums tiders samfund. De mente, at mennesket grundlæggende var selvisk og uden evne til af egen drift at handle socialt. Et velfungerende samfund kunne ikke etableres gennem en fyrstes moralske lederskab eller intelligens. Legalisme stod i ét og alt for det modsatte af konfucianisme. (*Gyldendal Den Store Danske*).

Rusland og USA arbejder på at fastlægge detaljerne i etableringen af deeskaleringszoner i Syrien

11. juli, 2017 – Moskva og Washington udfører nu de aftaler, der blev indgået mellem præsidenterne Donald Trump og Vladimir Putin under deres G20-møde, om at gennemføre deeskaleringszoner i de sydvestlige provinser Daraa, Quneitra og Sweida i Syrien. »Dette samarbejde vil fortsætte i form af at gennemføre de aftaler, der blev vedtaget for det sydvestlige Syrien«, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov til reportere i går, rapporterer TASS. »Memorandaet af 7. juli, underskrevet af os, amerikanerne og jordanerne, forudser, at der arbejdes på flere detaljer, der vil fastlægge, hvordan disse zoner vil operere i praksis.«

»På trods af det faktum, at en våbenstilstand blev annonceret i går, er der stadig meget at gøre for at sikre den, så vi har

meget arbejde foran os«, forklarede Lavrov og sagde, »det er blevet besluttet, at detaljer mht. gennemførelsen af deeskaleringszonerne vil blive aftalt på overvågningscentret, som Rusland, USA og Jordan opretter i Amman, Jordan. Centret vil opretholde direkte kontakter med både regeringsstyrkerne og de bevæbnede oppositionsenheder.«

»Rusland vil fortsætte med at bruge sin militære tilstedeværelse i Syrien til aktivt at støtte den syriske regering og oppositionen i deres fælles kamp imod terroristgrupper, idet vi især vil bruge vores flyvevåben, sagde Lavrov. »Jeg forventer, at den succes, der er opnået med hensyn til etableringen af deeskaleringszoner, såvel som også de fremskridt, der blev opnået i Astana mht. tre andre deeskaleringszoner, vil hjælpe os med at bekæmpe terrorister mere effektivt.«

»Vi er tæt på at nå frem til en endelig aftale om zonerne i Homs og det østlige Ghouta, alt imens der stadig foregår forhandlinger om den nordlige zone, der planlægges oprettet i Idlib-området«, bekræftede Lavrov.

**Trump har sat scenen for
russisk-kinesisk
-amerikansk samarbejde for
udvikling
– Amerikanere må mobiliseres**

for denne politik

Leder fra LaRouche PAC, 10. juli, 2017 – Præsident Trumps historiske møder med præsident Putin, og dernæst med præsident Xi Jinping, på sidelinjerne af G20-mødet i Hamborg, har igangsat en ny, politisk kraft i verden – ikke en geopolitisk kraft, der påtvinger sig andre, men en kraft for det gode, for at bringe nationer sammen med det formål at fremme deres fælles menneskehed. Alt imens Trump og Putin nu arbejder sammen for at gøre en ende på terroristernes opstand i Syrien, og potentielt i hele Mellempøsten, så har Trump og Xi Jinping atter helliget sig til samarbejde internationalt, som en del af den Nye Silkevej.

Det ses på med rædsel af fredens fjender, der befinder sig i en tilstand af panik for at sabotere den »nye detente« (som en ekspert udtrykte det) mellem USA og Rusland. Den korrupte, tidligere CIA-chef John Brennan skældte ud og sagde, at Trumps bekendtgørelse af, at han var beæret over at møde præsident Putin, var en »uhæderlig ting at sige«. Nikki Haley sagde, på trods af, at hun blev udnævnt af Trump til permanent repræsentant i FN, efter Trumps produktive og venskabelige møde med præsident Putin, at »vi kan ikke stole på Rusland, og vi vil aldrig stole på Rusland«.

Aldrig nogensinde? »En sådan giftighed er sindssygt«, sagde Helga Zepp-LaRouche i dag under en telefonkonference med medlemmer af *EIR's* efterretningsteam. »Vi må indlede en dialog mellem kulturer. Hvert land er en enhed, med et sprog og en kultur. Det er måske ikke perfekt, men det består af mennesker, der tilsammen udgør menneskeheden.« At sige, at vi aldrig vil kunne stole på Rusland, tilføjede hun, »er værre end KKK's insisteren på, at sorte mennesker aldrig bør få politiske rettigheder. Hver nation har en historie, med perioder med udvikling og perioder med forfald, men nationer består af mennesker«.

Trump, sagde hun, »har vist, at man kan tale med folk, både i USA og i andre nationer, på en måde, hvor de ikke føler, de bliver løbet over ende. Vi befinder os nu i en situation, hvor vi kan kæmpe for menneskeheden som helhed«. Den Amerikansk-kinesiske Omfattende Økonomiske Dialog, der efter planen skal mødes den 19. juli for at drøfte resultaterne af »100-dages planen«, der blev igangsat af Trump og Xi på topmødet den 6. april på Mar-a-Lago, »kan demonstrere, hvordan en ny, økonomisk virkelighed kan se ud internationalt«, sagde Zepp-LaRouche.

Der er uden for enhver tvivl en bølge af vrede i USA over forsøget på at vælte præsident Trump og den russofobi, der er kernen i denne indsats. Denne vrede kan og må vendes til optimisme, baseret på den kendsgerning, at det nye samarbejde mellem Rusland, Kina og USA giver en basis for at bringe USA tilbage til dets historiske rolle som et »Håbets bager« for verden snarere end dets rolle under Bush og Obama som et redskab for Wall Streets nedskæringspolitik og britisk neokolonialistisk krigsførelse.

Lyndon LaRouche sagde i samme telefonkonference i dag, at, for at bringe dette til at bære frugt, må der være en national bevægelse, en organiseret proces, der kan adressere det igangværende sammenbrud af nationens finansielle institutioner og nationens forfaldne infrastruktur. I dag, 10. juli, er Dag Ét af »Helvedessommeren«, som New Yorks guvernør Cuomo kaldte det, med afsnit af jernbaneknudepunktet på Penn Station for regionale tog, og New Yorks undergrundsbane, der bliver lukket ned for reparationer, der er gået langt over tiden, og bevirker endnu større kaos end det, der er blevet det normale forløb, med afsporinger, forsinkelser og sammenbrud i hele systemet. Kun en fremgangsmåde i den Nye Silkevejs ånd for at genopbygge New Yorks transportsystem og anden, forfalden infrastruktur i New York og andre amerikanske byer, kan vende kaskaden af kollaps, der nu finder sted i hele nationen.

Det nødvendige program forklares i LaRouches Fire Love: Glass-

Steagall, nationalbankpraksis, dirigeret kredit til den fysiske økonomi og den nødvendige drivkraft i form af videnskab, centeret omkring fusionskraft og rumprogrammet. Forsvaret af Trumps præsidentskab og konsolideringen af partnerskabet med Rusland og Kina, kræver et sådant nationalt fokus fra mobiliserede borgere.

Det bedste resultat af G20-topmødet var mødet mellem Putin og Trump. Artikel af Helga Zepp-LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere

samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de formummede voldsmænd har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadekomne politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de

Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er«; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle »logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grotes argument om, at politiet ikke greb ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik.

Kan et navn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af

flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskehedens modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme

demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

Xi Jinping til G20 topmøde: Bevar fokus fra Hangzhou- topmødet på win-win-løsninger og innovation

9. juli, 2017 – Den kinesiske præsident fokuserede i vid udstrækning på globale, økonomiske spørgsmål i sin officielle tale til G20-topmødet i Hamborg den 7. juli og opfordrede til, at man gjorde fremskridt mht. de punkter, der blev aftalt under sidste års G20-topmøde, der blev holdt i Hangzhou, Kina. Xi understregede behovet for at »søge vinder-løsninger for alle på de fælles udfordringer, der konfronterer os«, og at »vi bør skabe nye kilder for vækst i den globale økonomi. Innovation er, mere end noget andet, en sådan ny kilde til vækst«.

Xi afsluttede sine bemærkninger ved at referere til det succesrige Bælte & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj i år, hvor vi, »ledet af en ny vision for regeringsførelse, byggede en ny platform for samarbejde for at udnytte nye kilder til vækst. Forpligtelsen fra Bælte & Vej Forum er i høj grad forenelig med målet for G20.«

I endnu en tale den 8. juli opfordrede Xi G20 til at gøre mere for at hjælpe Afrikas udvikling og erklærede, at »Kina er en oprigtig partner for Afrika ... Kina støtter Afrikas udvikling

gennem konkrete projekter, hvor der ikke er tilknyttet politiske betingelser».

Foto: Kinas præsident Xi Jinping ses her i samtale med Sydafrikas præsident Jacob Zuma, med hvem han havde et møde på sidenlinjerne af G20 i Hamborg.

Præsident Trump møder præsident Xi på sidelinjen af G20

9. juli, 2017 – USA's præsident Donald Trump og Kinas præsident Xi Jinping holdt et substantielt, bilateralt møde ved afslutningen af G20 i Hamborg. Mødet var meget venskabeligt og varede halvanden time og blev kun afkortet af præsident Trumps afrejseplan.

Præsident Xi talte med reportere ved mødets begyndelse og sagde, »Det glæder mig at møde præsident Trump igen i Hamborg. Vi havde et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago i begyndelsen af april. Derefter har vi haft flere telefonsamtaler og har opbygget en tæt kontakt. I de seneste tre måneder har vore hold arbejdet på den konsensus, vi opnåede, og har satset på udveksling og samarbejde for at opnå nye fremskridt. Vi påbegyndte den første runde af kinesisk-amerikansk diplomati- og sikkerhedsdialog. Og den 100-dages Økonomiske Handleplan er begyndt at vise resultater. Begge sider opretholder ligeledes en tæt kommunikation mht. de internationale og regionale spørgsmål. Vi ser selvfølgelig også, at de følsomme spørgsmål i de kinesisk-amerikanske relationer fortsat består. Der er behov for meget arbejde.«

Alt imens Xi bemærkede de uoverensstemmelser, der var omkring flere af spørgsmålene, sagde han, »ved at styrke samarbejdet mellem Kina og USA, styrker det fred og fremgang i verden, og det er også i kinesernes, amerikanernes og folk i hele verdens interesse. Vi vil gerne arbejde sammen med USA og støt blive på samme kurs for at udvikle relationerne mellem Kina og USA. Vi bør gensidigt respektere hinanden, være til gensidig fordel og udforske områder for samarbejde.«

I sit svar sagde Trump, »På vegne af USA vil jeg gerne sige, at det er en ære at have lært Dem at kende. Vi er ved at udvikle, og har udviklet, en vidunderlig relation. Jeg påskønner de ting, De har gjort mht. det meget betydelige problem, vi alle konfronteres med i Nordkorea – et problem, der må gøres noget ved. Og jeg er overbevist om, at, hvad enten det drejer sig om handel eller det drejer sig om Nordkorea, eller nogen af de mange ting, vil komme til at drøfte, så vil vi komme til en succesfuld konklusion.

Handel er, som De ved, et meget, meget stort spørgsmål for USA nu, for der er i årevis, og bestemt over en lang tidsperiode, sket mange ting, der har ført til ubalancer inden for handel. Det vil vi vende omkring. Og jeg ved, at Kina især, der er en stor handelspartner; vi vil være i stand til at gøre noget, der vil blive ligeværdigt og gensidigt.«

Trump berørte ligeledes ganske kort Nordkorea, hvor der har været betragtelig »pressehype« om Trumps angivelige »skuffelse« over Kinas indsats for at få Nordkoreas leder til at mindske spændingerne. »Med hensyn til Nordkorea vil vi sluttelig opnå succes. Det kan komme til at tage længere tid, end jeg kunne ønske, eller De kunne ønske. Men til slut vil vi lykkes med det, på den ene eller anden måde«, sagde Trump.

»Jeg vil gerne takke Dem mange gange for at invitere os [til at besøge Kina i år]. Og igen, det er en ære at lære Dem og Deres hustru, en virkelig vidunderlig kvinde, at kende. Og det er en ære at have Dem som ven.«

Under en briefing til reportere på Air Force One sagde Gary Cohn, direktør for det Nationale Økonomiske Råd, til reportere: »Vi havde endnu et vigtigt, bilateralt møde i dag med Kinas præsident Xi, som varede over halvanden time og ville have været længere, hvis vi ikke måtte stoppe for at rejse, da vi havde et tidsproblem. Men det drejede sig om meget vigtige spørgsmål. Med hensyn til Kina havde vi meget direkte drøftelser om Nordkorea. Vi havde meget direkte drøftelser om militært og sikkerhedsmæssigt samarbejde. Og vi havde meget direkte drøftelser om den omfattende, økonomiske dialog, som vi vil følge op med et møde i juli, i Washington, D.C. Så dette var meget, meget vigtige drøftelser«, understregede Cohn.

Dokumentation: Putins pressekonference ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin besvarede spørgsmål fra journalister ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Det følgende er uddrag fra denne ordveksling:

Spørgsmål (SP): Hvordan vurderer De resultaterne af dette møde [med Trump]? ... Spurgte hr. Trump Dem direkte om Ruslands indblanding i det amerikanske valg? Kunne De lide ham personligt? Mente De, at I ville komme godt ud af det med hinanden?

Putin: Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette

spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han gav dette spørgsmål stor opmærksomhed. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces.

Men det vigtige er, at vi var enige om, at der ikke bør være nogen usikkerhed i denne sfære, især i fremtiden. For øvrigt nævnte jeg under den seneste topmødesamling, at dette direkte vedrører cyberspace, webkilder osv.

Den amerikanske præsident og jeg har aftalt at oprette en arbejdsgruppe og foretage fælles bestræbelser for at overvåge sikkerhed i cyberspace, sikre fuld overholdelse af internationale love inden for dette område og forhindre indblanding i landes interne anliggender. Dette vedrører primært Rusland og USA. Vi er overbevist om, at, hvis det lykkes os at organisere dette arbejde – og jeg er ikke i tvivl om, at det vil lykkes os – vil der ikke komme flere spekulationer over dette spørgsmål.

Med hensyn til personlige relationer, så mener jeg, at de er blevet etableret. Dette er, som jeg ser det: Hr. Trumps image fra Tv er meget anderledes i forhold til den virkelige person; han er en meget nede på jorden og direkte person, og han har en absolut passende holdning til den person, han taler med; han analyserer tingene ret hurtigt og besvarer de spørgsmål, han bliver spurgt om eller nye, der bliver rejst i løbet af diskussionen. Så jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i hvert fald delvist, det niveau af interaktion, som vi har brug for ...

SP: For at følge op på et af Deres svar, kunne De venligst sige, om præsident Trump har accepteret Deres afvisning af Ruslands involvering, Ruslands indblanding i det amerikanske valg?

Putin: Jeg gentager, han stillede mange spørgsmål om denne sag. Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det ...

SP: Kunne De blot sige, hvad præsident Trump sagde under jeres møde, da De sagde til ham, at Rusland ikke havde blandet sig i den politiske proces?

Putin: Han begyndte at stille sonderende spørgsmål, han var virkelig interesseret i nogle detaljer. Jeg gav ham ret detaljerede svar så langt, jeg kunne. Jeg fortalte ham om mine dialoger med den foregående administration, inklusive med præsident Obama. Men jeg føler ikke, jeg har ret til at give detaljer om mine samtaler med, lad os sige, præsident Obama; det er ikke accepteret praksis på dette niveau. Jeg mener ikke, det ville være helt passende af mig at give detaljer om vores samtale, med præsident Trump. Han spurgte mig, og jeg svarede ham. Han stillede sonderende spørgsmål, og jeg gav forklaringer. Jeg tror, han var tilfreds med disse svar ...

SP: [Om Ukraine]

Putin: Ruslands og Ukraines interesser, det russiske og det ukrainske folks interesser – og jeg er fuldstændig og dybt overbevist om dette – er sammenfaldende. Vore interesser er fuldstændig sammenfaldende. Det eneste, der ikke er sammenfaldende, er de aktuelle, ukrainske myndigheders og visse af Ukraines politiske kredsers interesser ...

Men desværre mener vore ukrainske kolleger i dag, at dette kan ignoreres. De har kun ét produkt tilbage – russofobi, og de sælger det med succes ...

SP: Hvordan vurderer de udsigten til en afgørelse i Syrien? ... Har holdningen hos den nye, amerikanske administration over for dette spørgsmål ændret sig eller er blevet mere konstruktivt, især i betragtning af gårsdagens aftale?

Putin: Om Syrien. Jo, vi drøftede dette spørgsmål med næsten alle mine samtalepartnere. Med hensyn til, om den amerikanske holdning har ændret sig eller ej – jeg ville sige, den er blevet mere pragmatisk. De synes ikke at have ændret sig generelt, men der er nu en forståelse af, at, ved at kombinere bestræbelserne, kan vi opnå en masse. Aftalen fra i går om den sydlige deeskaleringszone er klart et resultat af denne forandring. I ved, andre kan reagere, som de vil, men jeg kan fortælle jer, at dette er et af de gennembrud, vi har skabt i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Under alle omstændigheder, så er det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, et enormt skridt fremad ... Nu må vi blive enige om de nøjagtige grænser for disse zoner, og hvordan sikkerheden vil blive sikret dér ...

SP: [udenrigsminister Tillerson har sagt, Assad ikke kan blive.]

Putin: Hr. Tillerson er en meget anset mand, han fik den russiske Venskabsorden, og vi har stor respekt for ham, og vi synes om ham. Men han er ikke borger i Syrien, og Syriens fremtid, og præsident al-Assads fremtid som en politisk person, må afgøres af det syriske folk.

**Helga-Zepp LaRouche:
Hvis Trump, Putin og Xi
arbejder sammen,**

kan verden bevæge sig væk fra afgrunden og hen imod et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouche PAC, 9. juli, 2017 – G20-mødet, der blev holdt i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, frembragte intet, der ligner den form for politiske initiativer, der kræves for at overvinde den dødbringende krise, som konfronterer menneskeheden, og den transatlantiske sektor i særdeleshed. Det adresserede ikke den globale finanskrisen, med dens \$1,5 milliard store, bankerotte derivatspekulation. Det diskuterede ikke gennemførelsen af en politik for global Glass/Steagall, eller for et kreditsystem i Hamiltons tradition, der alene kan vende de vestlige, fysiske økonomiers dødbringende kollaps, som Lyndon LaRouche endegyldigt har vist i sine Fire Love. Mødet stillede heller ikke spørgsmålet om at erstatte geopolitik og krig med en ny fremgangsmåde inden for globale relationer. Så i denne betydning levede G20-topmødet slet ikke op til det, den burde have opnået.

Alligevel kom der et meget positivt resultat ud af topmødet – ja, faktisk et gennembrud for strategisk fremskridt – for det meste som et resultat af en række bilaterale møder, der skaber historie, på sidelinjerne af topmødet, især det produktive møde mellem den amerikanske præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin – på trods af alle bestræbelser fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske allieredes side på at forsøge at forhindre det i at ske.

Det er sædeles signifikant, at det russiske nyhedsbureau, TASS, valgte at udgive Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches vurdering mht. mødet mellem de to præsidenter, i en artikel med titlen, »Ekspertvurdering: Det lykkedes ikke antirussisk kampagne i USA at blokere for et succesfuldt møde mellem Putin og Trump«, og som understregede Zepp-LaRouches

vurdering, der lød, at de to præsidenter »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender«.

Enig i Zepp-LaRouches synspunkt, sagde ruslandsekspert og fremtrædende historiker, Stephen Cohen, til Fox Tv, at den overskrift, han ville give Trump-Putin-mødet, er: »En potentielt ny, historisk detente og et anti-koldkrigspartnerskab indledtes af Trump og Putin; imidlertid optrappes bestræbelser på at sabotere det«. Cohen sagde, Trump havde været »politisk modig«, og at »i dag blev vi muligvis vidne til, at præsident Trump voksede frem som en amerikansk statsmand«.

Under en diskussion med medarbejdere i dag mindede Helga Zepp-LaRouche om, at Trump og Kinas Xi Jinping havde holdt et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago tilbage i april måned; og at der umiddelbart forud for G20-topmødet havde været et strategisk møde mellem Xi Jinping og Putin i Moskva, som af begge sider blev karakteriseret som årets vigtigste, diplomatiske begivenhed og beskrev relationen mellem deres to lande som den bedste nogensinde. Nu har der, sagde Zepp-LaRouche, været et meget lovende, første møde mellem Trump og Putin. Så hvis disse tre præsidenter virkelig kan arbejde sammen, vil verden bevæge sig et gigantskridt fremad, og bort fra afgrunden og i stedet i retning af et nyt paradigme.

Der er selvfølgelig meget mere arbejde, der skal gøres. Det britiske Imperium må stadig overvindes. Man kan trygt stole på, at flokken på Wall Street og i City of London – samt deres bydreng i det Demokratiske Partis Obama-lejr, og også de Republikanske neokonservative – vil gå bersærk over deres mislykkede forsøg på at standse Trump-Putin-topmødet, og vil optrappe deres kampagne for at vælte Trump-administrationen. Der er faren for fremprovokerede krige på utallige scener over hele planeten. Men sejr er i sigte.

Zepp-LaRouche opfordrede den internationale LaRouche-bevægelse

til at optrappe kampagnen for at sætte disse spørgsmål på dagsordenen, som G20-topmødet officielt undlod: nemlig LaRouches Fire Love, og at USA og Europa officielt fuldt og helt tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet. Få folk til at støtte op omkring os, som kilden til de afgørende ideer, der driver denne udvikling fremad.

Foto: Præsidenterne Trump og Xi på G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, 8. juli, 2017. (photo realdonaldtrump/instagram)

Ruslands TASS bringer artikel om Helga Zepp-LaRouche: Det mislykkedes for anti-russisk kampagne i USA at blokere for succesfuldt Putin/Trump-møde

9. juli, 2017 – En artikel den 8. juli af TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov er helt dedikeret til at præsentere Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches »ekspertvurdering« af mødet den 7. juli i Hamborg, Tyskland, mellem Putin og Trump. Artiklen, der følger nedenfor i sin helhed, har følgende understregende indledning: »Leder af Schiller Instituttet mener, den russiske og den amerikanske præsident 'har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender'.«

NEW YORK, 8. juli /TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov/.

Den russiske præsident Vladimir Putins første møde med sin amerikanske kollega Donald Trump gik ekstremt godt, på trods af den igangværende, anti-russiske kampagne i USA, og det rejser håbet om et faktisk samarbejde mellem Moskva og Washington. Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut, der beskæftiger sig med politiske og økonomiske spørgsmål, udtrykte denne mening i en samtale med TASS' korrespondent.

Et gennembrud i relationer

»Jeg mener, dette er et seriøst gennembrud, i betragtning af situationen gennem de seneste seks måneder«, sagde hun og forklarede, at hun mente den konstruerede skandale i USA, pisket op omkring beskyldninger om russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg i 2016. Zepp-LaRouche understregede, at medierne og den nye amerikanske leders politiske modstandere havde lanceret disse bestræbelser med ét formål: at gøre det umuligt for Trump at gennemføre sit kampagneløfte om at forbedre relationer med Rusland.

Blandt de vigtigste resultater af mødet pegede lederen af Schiller Instituttet på den opnåede aftale om en våbenstilstand i det sydvestlige Syrien, udnævnelsen af Kurt Volker til USA's særlige repræsentant mht. Ukraine og udvekslingen af synspunkter om Nordkorea, såvel som også udsigterne for samarbejde om terrorbekæmpelse og om cybersikkerhed.

»Hvis de to største atommagter begynder at drøfte disse spørgsmål, er det et gigantisk skridt fremad for fredsbevaring«, understregede hun.

Overensstemmende synspunkter

Zepp-LaRouche mener, at mødet fortjener at blive set som positivt for begge sider. »Det havde været bedre, om de var mødtes tilbage i januar. Men det blev udsat pga. denne anti-russiske kampagne i USA«, bemærkede hun. Schiller Institut-

præsidenten understregede, at »hvis forståelse på et personligt plan er blevet etableret mellem de to ledere af de to stærkeste atommagter, betyder det, at mødet var meget succesfuldt«.

Hun observerede, at det helt klart fremstår, at Trump og Putin »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner, indblanding i andre landes anliggender og organiseringen af 'farvede revolutioner'. De er begge fremragende ledere, på trods af bestræbelserne fra de førende, vestlige mediers side på at fremstille tingene anderledes«, understregede eksperten.

En stor 'Trojka'?

Zepp-LaRouche mener, at der er flere faktorer, der giver grund til håb om, at, med Trump i embedet, »vil der blive positivt samarbejde blandt de tre vigtigste lande – Rusland, Kina og USA«. Hun sagde, at dette især indikeres af den amerikanske præsidents positive møder med Putin i Hamborg og med Kinas formand Xi Jinping i april på Trumps Mar-a-Lago ferieresort i Florida.

»Vi kan ikke løse alle nutidens problemer på basis af gamle modeller«, understregede Zepp-LaRouche. Hun bemærkede, at de trilaterale relationer mellem Moskva, Beijing og Washington, inklusive om økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, kunne blive det »nye paradigme«.

Schiller Instituttet er en del af Lyndon LaRouches internationale bevægelse, der er fortalere for en tilnærmelse mellem USA og Rusland og de andre medlemslande i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

I december 2016 lagde aktivister fra Schiller Instituttet blomster ved det Russiske Generalkonsulat i New York til minde om ofrene for Tu-154-flystyrtet og sang den russiske nationalsang foran indgangen til bygningen. I januar holdt de en ceremoni til minde om dem, der døde i flystyrtet, ved

Tåremonumentet af kunstneren Zurab Tsereteli, i Bayonne, New Jersey.

(Oversat til engelsk for Schiller Instituttet fra russisk: <http://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/4399522>)

Putins pressekonference på G20 understreger, hans møde med Trump var en god begyndelse for at forbedre relationer, og fremskridt om Syrien

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin holdt en vidtrækkende pressekonference ved slutningen af G20-topmødet i Hamborg den 8. juli. Under pressekonferencen besvarede han spørgsmål om sit lange, bilaterale møde med den amerikanske præsident Donald Trump, hvem han beskrev som »en person, der er nede på jorden og meget direkte«, og som »analyserer tingene ret hurtigt«. Putin sagde, at »Jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i det mindste delvist, det niveau af interaktion, vi har brug for«. Forespurgt, om de russisk-amerikanske relationer kan trækkes ud af den dybe krise, sagde Putin: »Det håber jeg meget, og det ser for mig ud, som om vi har opbygget visse forudsætninger for dette.«

Om det berygtede spørgsmål om angivelig russisk »indblanding«

i det amerikanske præsidentvalg, erklærede Putin: »Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han brugte meget opmærksomhed på dette spørgsmål. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces ... Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men, det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det.«

Putin kom stærkt ud med det opnåede fremskridt mht. Syrien er erklærede, at aftalen om den sydlige deeskaleringszone »er et af de gennembrud, vi har gjort i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, er et enormt skridt fremad«.

(Længere uddrag af Putins pressekonference vil følge som dokumentation, -red.)

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlstedede alle andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem

til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvist. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan

arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskrise går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore

internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inertie og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale til
Schiller Institutets m. fl.
Konference,
Mad for Fred, New York, 7.
juli, 2017. (PDF)**

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund

for menneskehedens fælles fremtid». Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må løse, er presserende og dramatiske.

Download (PDF, Unknown)

Videoklippen med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

International konference i New York: Mad for Fred, 7. juli, 2017

(Denne introduktionstekst forekommer på invitationen til konferencen):

Efter sin tale som deltager i Topmødet for Globale Tænketaanke under Bælte & Vej Forum i Beijing, 14.-15. maj, sagde Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Institutet, i et interview til *Shanghai Daily*:

»Jeg mener, at Bælte & Vej Initiativet betyder et revolutionerende skridt hen imod en ny epoke i civilisationen. Ideen om at have win-win-samarbejde mellem nationer er første

gang, et konkret koncept for at overvinde geopolitik er blevet fremsat.

Eftersom geopolitik var årsagen til de to verdenskrige, mener jeg, det er et fuldstændig nyt paradigme for tankegang, hvor en idé, der fremsættes af ét land, samtidig vil have den nationale interesse i overensstemmelse med hele menneskehedens interesse. Dette er aldrig tidligere sket.

Dette har indgydt et enormt håb blandt udviklingslandene om, at de har en mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Og jeg mener, dette er et initiativ, der vil vokse, indtil alle kontinenterne er forbundne gennem infrastruktur og udvikling.«

I samarbejde med Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, afholder Schiller Instituttet en konference i New York City fredag, den 7. juli, 2017. Vi vil bringe sammen, landbrugsledere, forskere og ingeniører inden for landbrug og politiske og diplomatiske, officielle personer fra hele USA, ledere fra Kina og fra andre nationer. Opgaven bliver at formulere en politik for fødevarerproduktion og handel – i kølvandet på gennembruddet med Bælte & Vej Forum i Beijing i maj, 2017 – for omgående og radikalt at UDVIDE den globale fødevarerproduktion og brødføde verden, katalyseret gennem den mest avancerede, 21. århundredes nuklear- og satellitteknologi.

Den amerikanske økonom og videnskabsmand, Lyndon LaRouche, der for 29 år siden var den oprindelige ophavsmand til konceptet og politikken med den »økonomiske udviklingskorridor« – i dag kendt som Verdenslandbroen – erklærede i sin rapport fra 1983, *'Der er ingen grænser for vækst'*, at nationer nu, med de eksisterende teknologier, har evnen til at producere tilstrækkelig med fødevarer af høj kvalitet til at brødføde 25 mia. mennesker, med en sund kost!

Han påpegede desuden, at Afrikas udvikling er af strategisk

betydning – dvs., af strategisk betydning for Asien og for hele verdens befolkning. Hr LaRouche forklarede dernæst de detaljerede politikker for at virkeliggøre Afrikas potentiale for at blive både hele verdens »brødkurv« og et center for videnskab og rumforskning.

I dag, hvor 100 nationer aktivt deltager i Kinas Bælte & Vej Initiativ, er Vejen åben for at gøre netop dette!

Billede: »Fields of Gold«, af kunstneren Jane Small.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«.

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

7. juli, 2017

Vært Matthew Ogden: Jeg vil gerne indlede med at fortælle vore seere, at, i dag er en meget historisk dag. Vi har endnu ikke fået de fulde rapporter om alt, der er sket; men vi har i dag set to meget vigtige konferencer, der finder sted, mens vi taler. Én af dem er naturligvis G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, og den anden er konferencen (Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond, Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur), der finder sted i New York her i USA. Sidstnævnte er selvfølgelig konferencen med den meget passende titel, »Mad for Fred; Mad for Mennesker; Mad for Tankerne. Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«; der, som jeg sagde, er sponsoreret i fællesskab af Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur. Vi

vil i aftenens show vise videoen med Helga Zepp-LaRouches hovedtale på denne konference.

Men før vi kommer til det, så finder dagens anden, potentielt verdenshistoriske begivenhed sted på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Selve G20-topmødet er relativt betydningsløst, sammenlignet med det langt vigtigere og større møde mht. potentiel signifikans, der fandt sted lidt tidligere i dag, mellem præsident Trump fra USA og præsident Putin fra Rusland. Og dette er, som jeg sagde, langt større mht. dets potentielle signifikans. Dette var muligheden for, at præsident Putin og præsident Trump kunne have deres første, regulære møde ansigt til ansigt. Ifølge nyhedsrapporteringer varede dette topmøde – der, som jeg sagde, var den første mulighed for disse to præsidenter at mødes ansigt til ansigt – over to en halv time. Det var kun meningen, mødet skulle vare 30 minutter; men det faktum, at det fortsatte så lang tid – 2,5 time – er allerede og i sig selv et meget potentielt godt tegn. Det er tydeligvis en lovende udvikling; og uanset indholdet af denne drøftelse – som bestemt vil være meget signifikant; men, uanset dette, så varsler muligheden for USA's og Ruslands præsidenter at mødes ansigt til ansigt, og at skabe en direkte, personlig relation, godt for fred og stabilitet for hele verden, men også for relationerne mellem disse to lande og for skabelsen af en sund relation uden andres mellemkomst mellem disse to verdensledere. Og på trods af alle forsøg i de seneste uger på at sabotere potentialet for dette møde, så holdt det, og det fandt sted. Vi har endnu ikke modtaget de fulde rapporter om drøftelserne.

Vi ved, at der kun var seks personer, der deltog; så dette var en meget personlig mulighed for Trump og Putin til at udvikle denne form for arbejdsrelation. Mødet bestod af USA's udenrigsminister Rex Tillerson, Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov, de to tolke – den russiske og den engelske – og så selvfølgelig, de to præsidenter. Dette blev tilsyneladende gjort for at gøre det muligt for diskussionen at være meget

åben, meget fri, og meget fokuseret på at maksimere det positive potentiale, som denne historiske mulighed bød på. Selve mødet indledtes med korte bemærkninger fra begge præsidenter til pressen, der fik lov at komme ind i lokalet lige i begyndelsen. Der var fotomuligheder, mens de trykkede hinanden i hånden, og de sagde, at de begge så frem til en meget grundig og positiv diskussion. Trump sagde det følgende:

»Præsident Putin og jeg har diskuteret forskellige ting, og jeg synes, det går meget godt. Vi ser frem til, at der vil ske en masse positive ting for Rusland og for USA, og for alle andre berørte.«

Dernæst fulgte præsident Putin op på disse bemærkninger:

»Vi har talt sammen over telefon, men telefonsamtaler er afgjort aldrig nok. Jeg håber, at, som De sagde«, med henvisning til præsident Trumps bemærkninger, »vore møder vil give positive resultater.«

Dette møde mellem de to præsidenter fulgte efter et timelangt møde tidligere på dagen mellem udenrigsministrene Tillerson og Lavrov, hvor de, iflg. rapporter, diskuterede potentialet for en antiterror-koalition mellem Rusland og USA; med nogle detaljer mht. situationen i Syrien og præsident Assad. Nogle af detaljerne i denne foreslåede plan blev afsløret i pressen i går og i dag. Planen inkluderede såkaldte »sikre zoner« og tilsyneladende også en aftale om at gøre det muligt for præsident Assad at forblive ved magten; men dernæst at gå frem med en diplomatisk løsning på situationen dér. Men der er heller ikke blevet rapporteret eller afsløret nogen detaljer om dette møde mellem udenrigsministrene Lavrov og Tillerson. Men det anses selvfølgelig generelt som forberedelse til drøftelserne mellem Trump og Putin.

Bortset fra det, så har G20-topmødet været temmelig domineret af meget voldsomme protester og aktivitet fra uropolitiet uden for topmødet i Hamborg; og, på selve topmødet, af diskussioner

om frihandel og klimaforandring. Men betydningen af de bilaterale møder, der finder sted på sidelinjerne, er naturligvis langt vigtigere end nogen diskussion, der finder sted på selve G20-møderne. En positiv indikation er imidlertid, at der tydeligvis er gang i noget mht. relationen mellem Tyskland og Kina. Helga Zepp-LaRouche sagde, da vi talte med hende for ca. 30 min. siden, at hun ser noget meget positivt, der finder sted i retning af kinesisk-tysk samarbejde om Afrikas udvikling. Kinas præsident Xi Jinping benyttede lejligheden af sit besøg i Tyskland for at deltage i dette G20-topmøde, til at få et regulært møde med Tysklands kansler Angela Merkel, og hvor de underskrev en aftale om i fællesskab at bygge et vandkraftværk i Angola. Under den fælles pressekonference efter mødet sagde Xi Jinping:

»Vi fejrer i år 45-året for relationen mellem Tyskland og Kina. Det er en succeshistorie. Vi står nu over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud.«

Helga Zepp-LaRouche sagde:

»Dette er tydeligvis begyndelsen til noget, der potentielt er meget positivt mht. de bilaterale relationer mellem Tyskland og Kina, men også mht. den idé, at Tyskland spiller en meget positiv rolle med at deltage i de udviklingsprojekter, som Kina allerede bygger i Afrika.«

Xi sagde, at Kina er parat til at gå sammen med Tyskland for at konsolidere den gensidige tillid mellem de to lande; opbygge mere konsensus og fremme samarbejde og forbundethed (konnektivitet).

Helga Zepp-LaRouches analyse af dette var, at der tydeligvis var åbnet op for noget; og dette kommer i hælene på Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing i midten af maj. Selv om Tyskland ikke spillede noget særlig positiv eller aktiv rolle på dette forum, så sagde Helga, at,

»De er tydeligvis ikke så dumme, at de ikke kan se, hvad vej

vinden blæser. Hvis de ikke springer med på vognen nu, vil de blive efterladt i mørket. Udviklingen af Afrika er tydeligvis en mulighed for Tyskland og andre lande i hele verden til at deltage i disse fordelagtige tredjeverdensrelationer med Kina og de afrikanske nationer.»

Én meget interessant udvikling på denne front er et andet topmøde, der finder sted samtidig med G20-topmødet i Tyskland, og det er Schiller Institut/Kinesisk Energifond-konferencen, der finder sted i New York City. Dette er et topmøde under den Afrikanske Union; og hovedtalen på dette topmøde blev holdt af FN's vicegeneralsekretær, en kvinde ved navn Amina Mohammed, der er tidligere nigeriansk regeringsminister. I sine bemærkninger til denne konference under den Afrikanske Union kom hun med en meget vigtig henvisning til den rolle, som Kina spiller gennem Bælte & Vej Initiativet for at bringe udvikling til det afrikanske kontinent. Hun opmuntrede alle nationerne i den Afrikanske Union til at »benytte sig« af denne massive, kinesiske regeringsinvestering og infrastrukturprojekter, der har gjort det muligt for disse lande at begynde at bevæge sig, med spring fremad, forbi den tvungne tilbageståenhed, der var blevet dem påtvunget gennem århundreders kolonialisme og imperiepolitik. I sin tale roste Amina Mohammed »Kinas Bælte & Vej Initiativ, der tilsigter at bygge en Ny Silkevej, bestående af havne, jernbaner og veje for at udvide handelskonnektivitet i hele Asien, Afrika og Europa«, iflg. nyhedsrapporteringer. Hun sagde, »Dette er en mulighed for ikke alene at give alternativer for at gøre skydevåbnene tavse for vort folk, men en mulighed, der vil bevare vore aktiver – både menneskelige og naturlige – på kontinentet og bygge vort i morgen, i dag.« Dette er en meget vigtig bemærkning fra FN's vicegeneralsekretær, og vi ved, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, havde meget positive bemærkninger, som han udtalte om Bælte & Vej Initiativet på tærsklen til Bælte & Vej Forum i Beijing.

Dette fører os direkte til den konference, der finder sted,

mens vi taler, i New York City. Denne konference, der fandt sted parallelt med et møde i FN om sikkerhed for fødevareforsyning og bæredygtighed i landbruget, blev adresseret i fællesskab af Helga Zepp-LaRouche – og vi vil afspille hendes bemærkninger om et øjeblik – men også af Patrick Ho, der er viceformand for Kinesisk Energifondskomiteen. Han havde netop talt i FN sammen med en meget stor kinesisk delegation af kinesiske landbrugseksperter, den foregående dag, i går. Han holdt en tale, der stemte meget godt overens med den tale, han holdt tidligere på dagen på denne begivenhed i New York, sponsoreret af Schiller Instituttet. Den tale, han holdt, var – iflg. rapporter – en meget anti-Malthus-tale om potentialet for en hurtig udvikling af bæredygtigt landbrug, for at brødføde den konstant voksende befolkning på denne planet. Noget, der naturligvis direkte tilbageviser argumentet i Malthus-traditionen, og som er kommet fra Det britiske Imperium så længe. Men med de rapporter fra denne konference, der stadig finder sted, mens vi taler, så er der 175 deltagere; diplomatiske delegationer fra diverse lande i hele verden via deres konsulater i New York City; aktivister, der deltager; folk fra diverse colleges i omegnen af New York City; og den officielle repræsentation fra den kinesiske delegation og fra en landbrugsdelegation, der er kommet tilrejsende fra USA's Midtvesten. Denne konference åbnedes med bemærkninger fra den tidligere borgmester af Muscatine, Iowa, som personligt overbragte hilsner til konferencen; men dernæst gav han deltagerne på konferencen en slags lektion i baggrundshistorien om, hvorfor Iowa-Kina-porten er så afgørende for amerikansk-kinesiske relationer. Meget af dette drejer sig om præsident Xi Jinpings personlige relation til staten Iowa og byen Muscatine pga. hans interesse for landbrugsmetoder i USA i den tid, hvor Xi Jinping var provinsguvernør i Kina. Han havde således et personligt bånd til staten Iowa, men også til den tidligere guvernør Terry Branstad, der nu er USA's ambassadør til Kina. Efter borgmesteren af Muscatines bemærkninger holdt Patrick Ho sin

tale; og dette efterfulgtes så direkte af Helga Zepp-LaRouches hovedtale.

Jeg vil nu gerne give jer lejlighed til selv at høre de bemærkninger, som Helga Zepp-LaRouche kom med til denne konference, og som fik en meget varm modtagelse og bragte hele diskussionsniveauet op på et meget højt niveau mht. de muligheder, der ligger forude, for at konsolidere dette Nye Paradigme i internationale relationer; især med muligheden for fuldt og helt at bringe USA ind i en deltagelse i den Nye Silkevej.

Her følger Helga Zepp-LaRouches bemærkninger:

(Her følger resten af webcastet på engelsk).

HELGA ZEPP-LAROUCHE

: Dear conference participants, I feel very honored to address you, even if it is by video, because I think we are all aware that we are involved in the historically, extremely important process of trying to improve the relationship between the United States and China, in the context of the Belt and Road Initiative. This is especially important in the area of agriculture and food production, because this is an extremely urgent question. Because, while at the G20 meeting in Hangzhou last year, China and all the other participating nations devoted themselves to eradicate poverty by the year 2020, we have not yet reached that goal. Just a couple of days ago, the UN Food and Agriculture Organization put out a report that world hunger is on the rise, and that the situation, especially in Yemen, is

terrible: Half or more of the population is in acute danger of starvation; but also in Nigeria and South Sudan and many other areas, the situation is worsening.

Well, today, there is also the G20 summit in Hamburg, and the outcome will be a surprise, either way, because until last year's G20 in Hangzhou, which was very harmonious and characterized by a great optimism for the future of mankind, this

time the tensions are very high. In the last couple of days however, there was a sort of prelude in the form of a summit between President Putin and President Xi Jinping in Moscow, which

was really extremely important, and both characterized it as the

most important event of the year for their nation. They deepened

the strategic partnership, they established an even deeper level

of their personal friendship, and they declared that the time of

the unipolar world is over, because of the strategic partnership,

especially.

This is certainly true, that the time of the unipolar world is over, but multi-polarity is still not the solution, because it

implies still geopolitics, which was the cause of two world wars

in the 20th century, and this geopolitics is still in operation,

in North Korea, in Syria, in Ukraine.

We must therefore find a higher level. We must get the world to what President Xi Jinping always calls "the community for a shared future of humanity." One big step in that direction could

be the meeting President Trump and President Putin, who are meeting today for the first time as Presidents. Obviously,

this

is a very important step because, between President Trump and President Xi Jinping, a very positive relationship has been established already, so whatever comes out of this Trump-Putin meeting is very, very crucial. Because the questions we have to

solve are urgent and dramatic.

The food crisis, the hunger crisis which I mentioned is only a symptom of the fact that the old economic model is not functioning any more. We are sitting on a powder-keg crisis which

erupted in 2008, which could come back with a vengeance, only much, much worse. Because even a slight increase in the interest

rate, moving away from quantitative easing could lead to a blowout of the corporate debt. Now, the firms which got the zero

interest rate liquidity from the central banks, the quantitative

easing, used this money, not to invest in productive investment,

but for so-called financial engineering by buying up their own stocks to make it look better on the books, having more nominal

value but also increasing the corporate debt which could now could blow out if there is an increase in the interest rate.

And that is only one aspect of the systemic crisis which we still have. The other one is the so-called level 3 derivatives which many European and other banks are sitting on. Level 3 derivatives are those, which no market ... because you can't sell

them, and the banks still keep them as assets, which really is a

sort of mega-fall [ph 5.03].

So the problem is that just yesterday, the fourth largest bank in Italy was taken over by the government, and combined with

a bail-in, whereby the customers could only sell their bonds and stocks at 18 cents to the euro, and that is a threat which is hanging over the entire banking system.

Now, what could be done to solve that? Well, let's look at one other aspect of the crisis: Just a couple of days ago, in one single day, 80,000 refugees arrived from Libya in little boats, being picked up by NGOs in Italy. Eighty thousand people in one day overstretches the capacity of any country, and Italy has already taken in so many million people. So when they requested that other countries located on the Mediterranean like Spain and France should also take some of these refugees, these countries rejected that.

Now that obviously shows there is no unity in the European Union on this question.

Now how could you address this whole series of problems? What should actually be on the agenda of the G20 in Hamburg? Well, if you would put a global Glass-Steagall separation on the agenda, doing exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933, by separating the commercial banks and the investment banks, putting the commercial banks under state protection, writing off the non-performing the derivatives of the investment banks, and then going to a Hamiltonian credit system by setting up national banks in every country and issuing large-scale, low-interest rate credits, then we could solve the problem.

Mr. LaRouche has defined Four Laws to remedy the financial

crisis and the Fourth Law is the crash program for the realization of thermonuclear fusion power. And there, the good news is that China just accomplished a major breakthrough in this

respect, with its [EAST] tokamak in Hefei where they reached a so-called "steady-state H-mode operation" for 101.2 seconds. This

is a major step towards the realization of thermonuclear fusion.

If such a reorganization according to these Four Laws, Glass-Steagall, national bank, credit system, crash program for

fusion and space technology would be implemented, then the trans-Atlantic countries could cooperate with such banks as the

AIIB, the New Development Bank, and others, together with China,

and build up, for example, Africa. China is so far the only country which has done something to fight the root causes of the

refugee crisis, by investing large-scale in rail lines in Africa,

in dams, in power plants, in industrial parks, and in agriculture. And this is actually, the only way to solve the refugee crisis in a human way.

One promising step in this right direction is that between President Xi Jinping and Chancellor Merkel, yesterday they agreed

that they will build together the hydropower complex in Angola,

and stated that that could be a model for the cooperation between

China and Germany in Africa in general.

Now, the Africans, because of what China has been doing, in building up huge industrial complexes for the first time in Africa, they have a new sense of self-confidence and they're telling the Europeans, "we don't want to have your sermons on

how

we should have good governance, we want to have investments in infrastructure, in manufacture, in agriculture, as equal business partners.”

Can we expect the G20 to do this, to go in this direction of a global reorganization of the financial system and then go for a

real intervention in the development of Africa? Well, I'm afraid

they will not.

But this will remain the issue which has to be accomplished.

The Four Laws of Lyndon LaRouche, and to get the United States and European countries to cooperate with China in the Belt and Road Initiative, in the New Silk Road, is, indeed, the approach

how you can tackle all problems in the world. But this conference, the Food for Peace conference is a very important step in this direction. As a matter of fact, to get the United States and China to work together on the New Silk Road perspective, in the New Silk Road spirit, is in my view the most

important aspect in this process: Because if the two largest economies can work together, I think we are on the right way to

win for all of civilization.

Therefore, let's work together to join the Chinese dream, and to revive the American dream, because the American dream needs to be revived, because it has almost been forgotten. But together, we can accomplish the dream for all of humanity.

OGDEN: So, we will have much more coverage of the conference in

New York after it concludes. That was Helga Zepp-LaRouche's keynote to that conference; "Development Is the New Name for Peace". As I said, there is a very significant delegation from

China which attended that conference in New York City. This just testifies all the more to the role that the LaRouche movement is playing here in the United States to being the leading mediator in terms of the relationship which is being forged between these two great countries. The idea originally came out of Lyndon and Helga LaRouche's initiative for the Eurasian Land-Bridge; and the role that the LaRouche movement played could not be any more critical in terms of making that happen, and making that into a reality. We are definitely making steps along that road, but as you heard Helga LaRouche say, it is crucial that we make some very important breakthroughs here in the United States in order to allow that to occur; including a full-scale adoption of the Hamiltonian economic program that was spelled out by Lyndon LaRouche in that Four Economic Laws. This is the prerequisite to the United States being able to accomplish the kinds of developmental miracles that China has demonstrated over the last 15-20 years. Emphatically, that begins with the restoration of Glass-Steagall. The news out of Italy with the nationalization of Monte dei Paschi Bank just emphasizes evermore crucially how fragile the entire trans-Atlantic system is right now. We are by no means in the clear, despite the fraudulent claims that have been coming out of the Federal Reserve over the last few days.

We are definitely still on the cusp of what could be a far greater crash than what we experienced in 2008. As Helga mentioned in those remarks, a lot of this is coming from the build-up in the corporate debt bubble and in other means. You still have the life expectancy crisis across the United States;

you've got the opiate addiction crisis across the United States.

We have some new developments in terms of the statistics in that

regard that have just come in today. But this is appalling, and

it could not be more urgent that this initiative be taken.

We do know that there was a press availability at 1pm this afternoon in the break between the two panels at this conference

in New York City. Diane Sare was representing the LaRouche movement; and as we have been told, there were some pretty significant press involvement. So, we will look forward to seeing some coverage of this conference that happened up in New

York; and we'll have a much fuller report for you after that concludes.

Let me just finish the broadcast here today by paraphrasing for you some remarks that Helga LaRouche had just about 30 minutes ago when we spoke with her, after she had the chance to

view the proceedings of that conference and also to review some

of the outcomes of the G-20 that have been occurring over the course of the daytime hours today. She said look, there are very

clearly positive developments that are occurring. We could list

them, but as we've seen just today, some of these developments are very positive for the future stability [among] these three great countries – China, Russia, and India; but also in terms

of
the relationship for building the future. But, she said,
people
should be no means become complacent or satisfied. Things are
very clearly moving in our direction, the direction of the
ideas
of a New Paradigm; but we need much bigger breakthroughs in
every
respect on the road towards that New Paradigm. Nothing has
been
consolidated. Clearly the world is inclined in that
direction,
and you could read into the relationship between Germany and
China, saying these countries are now beginning to realize
what
is the dominant dynamic on this planet. But, we are by no
means
there yet; we have not reached the goal. There is still a
long
ways to go until that new reality is safely and securely
consolidated. In the meantime, we have a lot of work to do;
especially as we begin to realize the magnitude of the impact
that the ideas of the LaRouche movement have had on world
history. We also have to become very sober and clear-eyed
about
what this means our responsibilities are at this moment. They
are on a far greater scale than we have ever had, as we
reflect
on the magnitude of the opportunities that these recent
developments pose to us as a movement, and to humanity. She
said
this – again – is no time for complacency; everything can fall
into place. Or, everything could fall apart.
So, I think that's a very active picture of a very rapidly
changing world situation, as we have it right now. These
simultaneous summits – the G-20 in Germany and the conference
that's happening in New York – I think are very important

crossroads; a very important conjunctural turning point in terms of the opportunity for consolidating this vision of a new relation between the great powers on this planet. We have yet to, I think, have the full report of what has come out of both of these two summits. So, on that note, I would like to encourage you to please stay tuned to the LaRouche PAC website, because we will definitely have an analysis and a full reading on what has come out of the events as they've proceeded today. I can let you know that as we look forward to next week, the Monday update on this website, our regular Monday afternoon Policy Committee show, will feature an interview with Bill Jones, who is the *EIR* Washington bureau chief and has accompanied Helga Zepp-LaRouche on many of her trips to China over the recent few months and years. So, we've invited Bill Jones to come into the studio to give his exclusive view and perspective on what the outcome of these events over this weekend will have been as we reach the beginning of next week. So, we encourage you to tune in again for our show here next Monday, and in the meantime, stay tuned to larouchepac.com and we'll be sending out updates as we get them. Thank you for watching here today, and please stay tuned.

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden« – Topmøde mellem Trump og Putin fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikkerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det

kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på lønningslisten over britiske aktiver hos både det Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde

med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamiltons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Trump sønderflår russofobi og 'fake news' under pressekonference i Polen

6. juli, 2017 – Under en pressekonference i dag efter sit møde med den polske præsident, Andrzej Duda, blev Trump konfronteret af en amerikansk reporter (ikke identificeret) med et typisk 'fake-news'-spørgsmål: »Vi De, én gang for alle,

ja eller nej, definitivt sige, at russerne blandede sig i valget?»

Trump svarede på en måde, han ikke hidtil har gjort. Først sagde han,

»Det kunne have været russerne, og det kunne have været andre lande, og det vil jeg ikke specificere. Jeg mener, det har fundet sted igennem mange år.«

Som det nu er bredt rapporteret, og som Trump meget vel ved, så var det den britiske MI6-agent Christopher Steele, der leverede dossieret, som blev brugt af Obamas CIA-chef Brennan, DNI-chef Clapper og FBI-chef Comey, uden at levere nogen beviser samtidig med, at de hævdede, at RT-artikler om Hillary Rodham Clinton og Trump på en eller anden måde viste russisk indblanding.

Trump fortsatte med sin besvarelse og sagde, at Obama var blevet briefet af CIA i september om den angivelige russiske indblanding, men ikke havde gjort noget ved det. Hvorfor, spurgte Trump? Hans folk påstår, han kvaltes, men, sagde Trump, Obama troede, Rodham Clinton ville vinde, så han gjorde ikke noget ved det.

Dernæst afbrød reporteren:

»Deres efterretningstjenester har været langt mere definitive – de siger, det var Rusland. Hvorfor vil De ikke være enig med dem og sige, at det var det?»

Dernæst trak Trump tæppet væk under hende (og hele 'fake-news' imperiet) og påpegede, at efterretningssamfundet og pressen først sagde, alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i, at det var Rusland.

»Vi efterforskede det lidt, og det viste sig, at det ikke var alle 17 tjenester, det var tre eller fire, og som følge heraf måtte mange af vore landsmænd give en undskyldning og trække

påstanden tilbage.«

Han gentog dernæst, at Rusland måske havde været involveret, men det var der også »andre lande og personer«, der var, og tilføjede, »Der er ingen, der ved det med sikkerhed.«

(Ordveksling mellem reporteren og Trump 17:20 min.)

<https://www.youtube.com/watch?v=FXkWv05sZ6k>

Foto: Den fælles pressekonference mellem præsident Trump og præsident Duda i Warszawa.

Rusland i FN: Brug af militære forholdsregler på Koreahalvøen bør udelukkes

6. juli, 2017 – Ruslands permanente vicerrepræsentant til De forenede Nationer, Vladimir Safronkov, sagde på et møde i FN's Sikkerhedsråd den 5. juli om Nordkoreas missilaffyring den 4. juli, at Rusland kræver »en snarlig genoptagelse af dialog med det formål at fonde en omfattende løsning på problemerne på Koreahalvøen. Anvendelsen af militære forholdsregler til løsning af krisen over Koreahalvøen bør udelukkes«, sagde den russiske diplomat, rapporterer TASS.

Safronkov sagde, at »ethvert forsøg« på at anvende militærmagt for at løse situationen omkring Nordkorea var uacceptabelt. Han krævede også, at Nordkoreas bekymringer for dets suverænitet blev taget i betragtning. »I øjeblikket er det vigtigt at vende den farlige konfrontationstrend og fremme en søgen efter en omfattende, politisk løsning på spørgsmålene omkring Koreahalvøen«, understregede den russiske diplomat.

Han opfordrede alle lande til at støtte det russisk-kinesiske initiativ om en løsning på situationen på Koreahalvøen.

Foto: Vladimir Safronkov i FN.

Ledere af Kina og Tyskland mødes forud for G20-topmødet

5. juli, 2017 – Ankommet til Berlin her til morgen, drøftede den kinesiske præsident Xi Jinping økonomiske og andre spørgsmål med den tyske kansler Angela Merkel, inklusive aspekter af samarbejde i tredjelande. Under en fælles pressekonference gentog Xi, at Kina var stærkt interesseret i samarbejde inden for højteknologiske pionerområder, såsom produktion inden for rumfart. Merkel nævnte en aftale, der er blevet underskrevet med Kina, om den fælles opførelse af et vandkraftværk i Angola som bevis for, at begge lande kan have sådanne fællesprojekter også i andre dele af Afrika og i Afghanistan.

Merkel sagde ligeledes, at Tyskland støtter det Nye Silkevejsprojekt og understregede, at Tyskland har taget en positiv holdning til initiativet. *»Vi ville med glæde deltage i sådanne projekter«,* sagde hun, *»og håber på en gennemskuelig udliciteringsproces.«* Xi sagde, at *»kinesisk-tyske relationer nu står over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud«.*

Xi skulle efter planen mødes med den tyske præsident, Frank-Walter Steinmeier, senere på eftermiddagen. Inkluderet i Xis Berlin-dagsorden er et besøg til Berlin Zoo for at se pandaerne Meng Meng og Jiao Qing, der ankom den 24. juni som et udlån fra Kina – set som en særlig gestus, eftersom pandaer

er meget sjældne dyrearter og normalt ikke skænkes bort af kineserne. »Jeg er overbevist om, at disse to kan blive nye ambassadører for vort venskab«, sagde Xi.